

Fabrikalardan Haberler:

Dilovası Esitaş ve Copreci, Tuzla Oppo ve Chen Solar, Gebze China Tool ve Weidmann, Başiskele Ford Otosan, Bursa OYAK Renault fabrikalarından, Çanakkale Dardanel işçilerinden, İzmir'den metal işçilerinden ve sağlık emekçilerinden, Çayırova Hödlmayr grevinden, Bursagaz (Aksa), Panelsan ve BBKA Storex direnişlerinden, maden işçilerinden haberler

Sayfa: 2-5

İŞÇİNİN EMEKÇİNİN YERİ SINIF SİYASETİNİN SAFIDIR!



Senin yerin bizim yanımızdır!

2023'teki seçimlerden bu yana 19 milletvekili çeşitli partilerden (İYİP 10; Gelecek 5; CHP 2; DEVA 1; Yeniden Refah 1) AKP'ye geçti. 2024 yerel seçimlerinden sonra farklı partilerden AKP'ye geçen belediye başkanlarının sayısı ise 83'ü (Yeniden Refah 35; CHP 22; İYİP 9; DEM Parti 3 ve bağımsızlar) geçti. Bir partiye oy veriyorsunuz ve sizin oyunuzla seçilen kişi, karşısında mücadele etmesini istediğiniz partiye geçiyor. İşte size demokrasi! Ama burjuva demokrasisi! Oyu verenin hiçe sayıldığı, seçilenin figüran olduğu, parayı verenin düdüğü çaldığı demokrasi!

Özellikle CHP'den geçişlerde yolsuzluk operasyonlarının büyük rolü olduğu açık. AKP'ye geçen tabiri caizse operasyondan yırtıyor. Örneğin, Fatma Kaplan Hürriyet (İzmit) ve Sinem Dedetaş (Üsküdar) hapisteyken, haklarında yolsuzluk operasyonu yapılacağı iddiası olan bir dizi isim, AKP'ye geçti. Özlem Çerçioğlu (Aydın) AKP'ye geçtikten sonra "ihaleye fesat karıştırma", "edimin ifasına fesat karıştırma" ve "resmi evrakta sahtecilik" suçlamalarıyla yargılandığı davadan beraat ettirildi. Tüm bunlar AKP'nin yolsuzlukla mücadele etmediği, tam tersine yolsuzlukla suçlanan kişileri partisinde topladığı anlamına geliyor. Temiz siyaset midir şimdi bu? Hayır, bunun adı düzen siyaseti!

Esas mesele kişiler ve kişilerin siyasi ahlak yoksunluğu da değil. Koskoca partiler bir bütün olarak saf değiştirmediler mi kaç defa? MHP'nin, Erdoğan'a en sert şekilde hücum eden Bahçeli'nin yönetiminde AKP'nin yanına geçişi... Sonra

MHP AKP'ye yaklaştı diye partiden ayrılan Meral Akşenerlerin Erdoğan'a yanaşması... Erdoğan'a karşı köprüden önce son çıkış diye oy istenen Kılıçdaroğlu'nun yaptıkları... CHP'yi Cumhuriyet İttifakı'na katılacak hale getirmeleri... CHP şimdi Cumhuriyet İttifakı'na katılıyor dese, kimse şaşırır mı? Ama eskiden olsa, olmaz öyle şey denirdi. Doğrusu biz bu olacakları söylediğimizde, çokça yüzümüze söylendi de. Ve şimdi bu sahnenin yeni partilerinin de gelecekte benzer şeyleri yapacağını söylüyoruz. Bunu, eskisiyle yenisiyle hepsinin sermayenin ve emperyalizmin çıkarlarından asla ayrılmayan düzen muhalefeti olmasından biliyoruz!

Sadece muhalefet değil. Esas en kıvrak dönüşleri iktidar cephesinden görüyoruz. Fethullahçılara, ne istedilerse veriler, sonra memleketin başına musallat edenler onlar değil mi? Bir gün "bu can bu tende kaldıkça alamazsınız" dediği Rahip Brunson'u Trump'ın bir tivitiyle teslim edenler bunlar değil mi? İsrail'e soykırımcı dedikten sonra Gazze'deki soykırımı gerçekleştiren uçakların ve tankların yakıtını gönderen muhalefet mi? Bir dönem önce nas var faiz haramdır deyip sonraki dönem emperyalizmin mutemedi İngiliz Mehmet'i hazinenin başına geçirip faizleri arşa çıkaran da bu iktidar. Seçimden önce halkı muhalefete karşı "Apo'yu çıkartacaklar" diye kışkırtıp fabrikada, işyerinde, mahallede insanları birbirine düşüren, şimdi aynı şekilde muhalefet tarafından suçlanan da bu iktidar. İşte her seçim döneminde halkın karşısına çıkıp oy isteyen partiler bunlar! Bunlar düzen partileri! Bunlar patron partileri!

İşçi emekçi arkadaş!

Bu düzen siyasetinin karşısında tek bir alternatif var, o da işçi sınıfı siyasetidir. İşçi sınıfı siyaseti, dikış tutmayan düzeni sürdürmeyi değil, bu düzeni kökten ve devrimci bir şekilde değiştirmek için işçi sınıfı iktidarını hedefleyen siyasettir! Devrimci İşçi Partisi seni gerçekçi olmaya, eski ve köhnemiş düzen siyasetinden umudunu kesmeye, yeni ve gerçekçi tek siyaset olan işçi sınıfı siyasetine çağırıyor.

İşçi emekçi arkadaş!

Devrimci İşçi Partisi seçim zamanı işçi sınıfının bağımsız alternatifini oluşturmak için uğraşır, dolayısıyla da bizi düzen partilerinin yanında yöresinde görmedin, görmüyorsun ve asla da görmeyeceksin. Ama seçim zamanları dışında, her gün sınıf kavgasının verildiği fabrikada, işyerinde, mahallede ekmek ve hürriyet mücadelesinde onlar değil, biz varız. Onlar gücünü paradan alıyor, parayı verenin himayesine giriyor. Biz gücümüzü emekten alıyoruz, bu gerçek güçle paranın düzeninin karşısına çıkıyoruz. Onlar seçimden önce başka, seçimden sonra başka konuşup, Türk ve Kürt emekçi halklarını kandırarak yeni savaşlara kapı açacak petrol açılımını "barış" diye pazarlıyor. Biz seçimden önce, sonra, her zaman ve her yerde işçilerin birliği ve halkların kardeşliğini savunarak "Kürtlerle barış, ABD'yle savaş" diyoruz! Bu, yalanın siyaseti karşısında gerçeğin siyasetidir. Sermayenin karşısında emeğin siyasetidir. Emperyalizme ve Siyonizme karşı ezilen halkların siyasetidir! İstibdadı karşı hürriyetin siyasetidir! Senin yerin bizim yanımızdır!



Başiskele Yeniköy Ford Otosan'dan bir işçi Sıcaklığın, baskının, artan iş yükünün altında eziliyoruz!

Merhaba dostlar. *Gerçek* gazetesinin bu sayfaları aracılığıyla sizlere sesimi ilk kez duyuruyorum. Ben Ford Otosan Yeniköy fabrikasında çalışan bir işçiyim. Özellikle bu aralar yani sıcaklarda çalışma şartlarımız iyice zorlaşıyor. Bazı bölümlerde havalandırmalar yeterli çalışmıyor, klimalar gerektiği zaman açılmıyor, vantilatörler de sıcak havayı çevirmekten başka bir işe yaramıyor. Zaten iş yükümüz fazla birde sıcaklık eklenince vardiya boyunca çalışmak daha da zor oluyor. Bazı bölümlerde personel eksik ama üretim aynı şekilde devam ediyor çünkü eksik personelin işi de mevcut işçilerin yani bizlerin üzerine kalıyor. Kendi işimizi yaparken başka proseslere de yetişmeye çalışıyoruz.

Fazla iş yaparken kaliteden de ödün verilmiyor. Bütün bunlara rağmen en ufak hatada işçiye baskı yapılıyor, disiplinle tehdit edilebiliyoruz. Yorgunluktan, işi olduğundan mesaiye kalmak istemeyen işçi üzerinde de baskı var. Birde aldığımız maaş var, saydığımız şeylerin içinde en kötüsü. Her geçen ay vergi dilimine giriyoruz. Maaşımız gittikçe azalıyor daha fazla çalışıyoruz, daha fazla mesai yapıyoruz ama elimize geçen para azalıyor. Ay sonunu getirmek zaten zor. Kiralar faturalar borçlar derken elde para kalmıyor. Bu kadar çalışıp yine geçinememek insanın zoruna gidiyor... Biz



çalışmayalım, kaytaralım demiyoruz sadece insan gibi çalışmak istiyoruz. Yeterli personel olsun, sıcaklık ve havalandırma sorunları çözülsün, işçinin üzerine sürekli daha fazla yük bindirilmesin, mesai konusunda baskı yapılmamasın ve emeğimizin karşılığını alabilelim. Sonuçta üretimi yapan makineler değil biz işçileriz. İşçinin emeği sağlığı ve alın teri bu kadar değerli olmamalı.

Gebze Weidmann'dan bir işçi

Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!

Selam olsun işçi emekçi kardeşlerim abilerim ablalarım, ben Weidmann fabrikasından bir işçiyim. Fabrika kapısından içeri girdiğinizde sizi karşılayan ilk şey makinelerin ritmik, soğuk gürültüsüdür. Metalin metale sürtünmesi, bantların hiç durmayan akışı ve üretimin o amansız temposu. Ancak siren çalıp da mola başladığında, o mekanik seslerin yerini bambaşka bir uğultu alır. İnsanın geçim derdinin ve hayatın sesi. 15 dakikalık molalarda Türkiye'nin en yalın, en filtresiz gündemi konuşulur. Molanın bir numaralı değişmez gündemi şüphesiz ekonomidir. Fakat buradaki ekonomi, ekranlardaki süslü grafiklerden ya da karmaşık terimlerden çok uzaktır, burda ekonomi kiradan ekmekten yağdan şekerden çocukların okul masrafından faturalardan belli olur enflasyon pinpon topundan değil. Bir önceki aydan çok gelen

faturadan belli olur yani özetle işçinin gündemi, evin filtresinden geçen somut rakamlardır. Mola süresi kısadır. Çay bardağının dibinde kalan son yudumla birlikte sohbet hafifçe derinleşir, sonra aniden kesilir. Gelecek kaygısı, çocukların okulu, emeklilik hayalleri. Hepsisi o birkaç dakikaya sığdırılır.

Fabrika molalarında konuşulanlar, memleketin aynasıdır. Orada yapmacık gündemlere, süslü laflara yer yoktur. Orada sadece hayatın kendisi, mücadelesi ve her şeye rağmen paylaşılan bir bardak çayın sıcaklığı vardır bununla birlikte birlik beraberlik vardır, kimse senin o masada memleketine göre sohbet etmez kimse senin inancınla ilgilenmez kimse seni dışlamaz. Ben her geçen yıl bir sonrakine göre daha bilinçli ve birlik olduğumuzu görüyorum. O yüzden fırtınalı denizlerde tek ba-



şımıza kürek çekmek yerine, aynı gemide olduğumuzu unutmadan hareket etmek zorundayız. Çünkü bu hayat, tek kişilik bir gösteri değil; hep birlikte tamamlayacağımız büyük ve ortak bir hikâyedir. Ve o hikâye, ancak yan yana olduğumuzda anlam kazanır.

Dilovası Copreci'den bir işçi kadın

Şımarık patronlardan fedakârlık talebi

Merhaba yoldaşlar. Copreci'de işlerimiz uzun zamandır iyi değildi. Copreci merkez yönetimi bizim Türkiye'deki bantları tek tek daha düşük maliyete üreten fabrikalarına taşıyor. Fabrikanın kapanıp kapanmayacağına dair de bilgi verilmiyor. Copreci'nin başka ülkelerindeki işçilerinin fedakârlık kültüründen bahsettiler bize. Şirket zor durumda diye "globalde" hedef primlerini mi kaldırmışlar, öyle bir şey. Bana fedakârlık değil de örgütsüz fabrikalarda işçilerden gasp edilmiş bir şey gibi geldi daha çok... Neyse ki biz Birleşik Metal-İş sendikası ekip olarak globalden farkımızı ortaya koyup örgütlü işçiler olarak tavır sergiliyoruz. Haklarımız sözleşmemizle sabit. Bu şirketler fedakârlık sırası onlara gelince, konu kârlardan fedakârlık etme olunca böyle ağırlarlar işte. Kapitalizm ve şımarık

patronlarının her zamanki halleri... Yoldaşlar eğer konu fedakârlıksa, on yıllardır geçinebilmek için çoluğunun çocuğunun en mutlu günlerinde yanında olmayı feda etmiş, kendi yaşamından, gençliğinden, güzelliğinden fedakârlık etmiş, gece gündüz işe giden, bir de her gün evde süpürge açan, tüm ev ahalisinin arkasından tuvalet fırçalayan, sineğin yağından sofraya çeşit çıkarmaya çabalayan, uykusuz şekilde yaşamaya çalışan birer robota dönmüş, biz kadın işçiler fedakârlığın en âlâsını öğretiriz "globale". Fabrika yöneticileri biz sanki on yıllarca asgari ücrete çalışmamışız gibi gelip de maaşlarımızın ne kadar yüksek olduğundan, bize fazla olduğundan bahsedince, hele bir de kadın işçi olmamız üzerinden kendilerince iğneleme yapınca

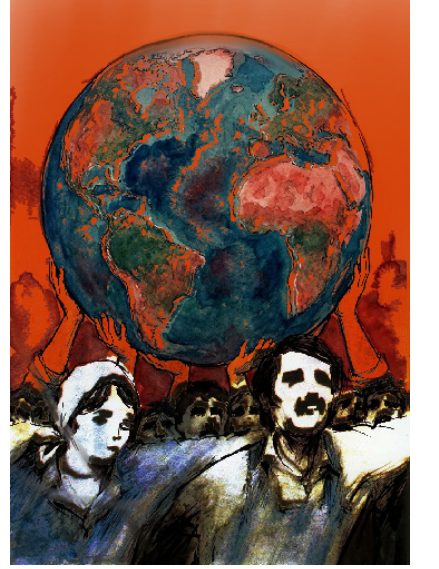


bizim hiç fedakârlık yapasımız da gelmiyor işin açığı... Neyse sevgili dostlar, işin özü, örgütlenmeleri acilen arttırmamız, bu patronların susturabilmek için ağızlarına sendikal yetki belgelerini tıkpı, bir elimiz şalterde bir elimiz toplu sözleşme masasında haklarımızı kovalamamız, kavga verip kazanmamız gerekiyor. Bir Copreci işçisi olarak örgütsüz tüm okurlarımızı örgütlenmeye davet ederek yazımı bitiyorum. Tecrübemizi, enerjimizi paylaşmaya hazırız. Emekçi kadınlar en öne! Yaşasın örgütlü mücadelemiz!

Gebze China Tool Otomotiv'den bir işçi kadın

Mücadele

Sendikalı bir işçi olarak asgari ücretle kıyasladığımızda, evet ücretlerimiz iyi. Ama evli olan kişilerde eşlere baktığımız zaman, örgütlenme oranının azlığından, eşlerden ancak biri sendikalı. Diğerleri asgari ücret ücretli ya da biraz fazlası. Eğitim paralı, bir de iki çocuk aynı anda üniversiteli olup ev ise kiraysa sendikalı bir işçi olarak aldığımız maaş, sosyal haklar, yeri geliyor yetmiyor. Üniversite yurt yerleşimlerinde dahi maaş ortalamaları, mülkiyet belirliyor yurt çıkıp çıkmayacağını. Ev kiralari, ev diye bahsettiğim yerler de bir oda, fiyatlar almış başını gidiyor. En düşüğü 15.000. Günümüz koşullarında bir çocuğa harcanan para, yeme içmeyi de koyarsak bir asgari ücret yetersiz kalır. Çocuklar okumuyorsa kendini meslek alanında geliştirmeli sonucunda okuyarak da okumasak da hepimiz işçiyiz. Sadece statüler ve konumlarımız farklı. Ben bir kadın işçi olarak asgari ücretle işe başladım. Yeri geldi ek iş yaptım ama ücret yetersizliği mücadeleyi gerektirdi. Hayatın kendisi de mücadeleden geçiyor. Sadece mücadele maaşımızın değişmesi ile yetmiyor ki. Her gün bir kadının öldürüldüğü,



işyerlerinde iş güvenliğinin yetersiz kalmasından yaşanan iş cinayetleri, bir de mesleki eğitim adı altında çocuk işçiliğinin artması ve iş cinayetlerine çocukların dahil olması... hakkını arayan işçilerin suç işlemişçesine karşılaştığı muamele ve tutuklanması. Yani kısacası nefes almak için dahi, doğayı korumak, bir dünya bırakmak adına mücadele etmemiz gerekiyor. Benim çocuklarım, biz, okumuş, okumamış herkes yaşanacak daha güzel bir dünya için mücadele etmeliyiz. Başka bir yolumuz yok çünkü.

Dilovası'ndan bir metal işçisi

Gerçekliğimizi değiştirmek bizim elimizde!



Merhaba dostlar ve yoldaşlar. Ben Dilovası'nda bisiklet ve elektrikli araçların üretildiği bir fabrikada çalışıyorum. Yaz sezonu üretim yoğun, mesaimiz bol. Her gün üretim bandında elimizden yüzlerce bisiklet geçiyor. Elektrikli motorlar için ekstra mesai yapıyoruz. Ancak elimize geçen para açlık sınırı kadar bile değil. Bu kadar çalışmamızın karşılığında ortalama bir ev kirası kadar bile para kazanamıyoruz. Yan haklarımız neredeyse yok. Devamsızlığa bağlı verilen market fişleri ile üç poşet ya dolar, ya dolmaz. Yani anlayacağınız yok pahasına çalışıyoruz. Kazancımız ertesi gün fabrikaya tekrar gelmeye yetecek kadar.

Bizim fabrikada çalışan işçilerin yaşı epeyce büyük. Önemli bir kısmı emekli ancak emeklilik ücreti kurtarmıyor, o yüzden evlerine bir ücret daha girmesi için canla başka çalışıyorlar. İşe yeni girenler ise genelde gençler ancak onlar da pek durmaz. Durmayanlar

daha iyi bir işin peşine organize sanayi yollarına geri düşer, duranlar da zaten o arayıştan çoktan vazgeçenler. 5 dakikası yolda kaybolan 15 dakikalık molalarımızda bile çalışmayı sürdüren arkadaşlar üretim bandını hiç boş bırakmaz, kuş kadar ücretten bile olmaktan çekindikleri için işlerine sıkıca sarılırlar.

İşte bu tablonun oluşması kurallarını patronların belirlediği ve yeri gelince o kuralları da çiğnediği bir düzenin eseri. Memlekette fırtınalar da kopsa, yer yerinden de oynasa değişmeyen tek gerçeklik bu. Bu tabloyu değiştirmek istemeyenler, hatta daha vahim hale getirmek isteyenler belli. Değiştirmek ise bizim elimizde. Tüm zorluklara, tüm engellere rağmen değiştirmek mümkün. Yeter ki içimizdeki mücadele azmi hiç sönmesin, yeter ki bu tabloyu normalleştirmeyelim, kabullenmeyelim.



İzmir Kemalpaşa'dan metal işçisi bir kadın Kimin ekonomisi büyüdü?

Ağustos ayının sona ermesiyle yılın ikinci çeyreği geride kaldığından dolayı bazı ekonomik veriler açıklanır. Açıklanan verilerden ben- ce en ilginç Türkiye ekonomisinin ikinci çeyrekte 2,3 büyüdüğü ve kişi başı düşen Gayri Safi Yurtiçi Hasıla'nın (GSYH) 18.040 dolara çıkması oldu. Yine bir başka önem- li veri ise Türk-İş'in devamlı olarak açıkladığı açlık ve yoksulluk veri- leri. Ağustos verilerinin rakam- larına göre açlık sınırı 37.388 TL, yoksulluk sınırı ise 121.786 TL oldu. Açlık sınırı ve asgari ücret arasın- daki makas gittikçe açılıyor, enflas- yonda en yakıcı grup gıdada. Öyle ki gıda enflasyonunda kıtlıkla boğu- şan Afrika ülkelerini bile sollamışız. Bu demek oluyor ki büyüme bizim

cüzdanımıza uğramıyor. Büyü- me patronların kasalarında, fon- larında kendini gösteriyor.

Ağustos ayının sonlanmasıyla birlikte üçüncü vergi dilimine giren ücretlerimiz açlık sınırının bile altına indi. Temmuz ayında ayın 13 gününü sadece vergiye çalıştık. Patronlar sınıfına baktığı- mızda işler çok başka. Onlar teş- viklerle, vergi muafiyetleriyle zaten el üstünde tutuluyor. Hâl böyleyken bizim ekonomimiz, lokmamız, sof- ramız gittikçe küçülürken patronlar- ın servetlerine dokunulmuyor.

Bize reva görülen bu açlık ücre- ti sistemine karşı hiçbir alanda tek başımıza galip gelemeyiz. Özel- likle benim çalıştığım gibi yüksek sermayelerin döndüğü bir fabrika-



da tek başına mücadele etmeye ça- lışmak büyük bir nehirde akıntıya karşı kulaç atmak gibidir. Örgütlü olamazsak, arkadaşlarımızla birlik- te tek bir yumruk olup patronun kar- şısına çıkamazsak o akıntının içinde sürüklenir gideriz. Fabrikalarımız- da örgütlü olmak, bizlere kanıkşa- tılmaya çalışılan bu açlık ücreti sis- temine karşı daha fazla ses çıkarma imkanını verir. Bizim güvencemiz kasalardaki, fonlardaki paralarımız değil, örgütlülüğümüzdür.

Tuzla Chen Solar'dan bir işçi

Taslağımızı yönetime verdik, hakkımız olanı söke söke alacağız!

Merhaba yoldaşlar, sözleşme dönemimiz geldi çattı. Taslağı- mızı fabrika yönetimine Temmuz ayı sonunda verdik ve ilk görüşme gerçekleşti. Siz bu yazıyı okurken muhtemelen birkaç görüşme daha gerçekleşmiş olacak. Bu sözleş- mede odaklandığımızı iki ana madde oldu. Sizlerin de bildiği üzere işçilerin en çok canını ya- kan konu vergi konusu. Çabamız vergi yükünü kendi üzerimizden atıp patrona ödetmek yönünde olacak. Gerekli maddeleri sözleş- memize ekledik. Bu talebimizin arkasında duracak irade ve örgüt- lülüğe de sahibiz!

İkinci konu ise fabrikanın ka- panma ihtimali ile ilgili. Bu dö- nemde patronlar sık sık kar oranla- rının düştüğünü gerekçe gösterip, işçileri bir belirsizliğin içine atıp fabrikaları kapatıyorlar. Zor du- rumda kalan işçileri ne iktidarın ne de başkasının önemsedici var. Biz bu durumlarda fabrikaların işçi denetiminde kamulaştırılma- sı gerektiğini savunuyoruz. Fa- kat, patron yanlısı iktidar bunu yapmıyor, biz de münferit sözleş- memizde önlem almaya çalıştık. Toplu çıkış durumunda tazminat

haklarımızın üzerine ekstra maaşlar talep ettik. Bu mad- de bize iş gü- vencesi sağla- mayacak belki ama işsiz kal- dığımız sürede yaramıza mer- hem olacaktır.

Fabrika kapanmalarının sık gerçekleştiğini söylemiştik. Bu durum bankalar ve fabrika pa- tronları arasında bazı sorunlara se- bep oluyor. Bankalarla imzalanan promosyon sözleşmelerinin belli bir geçerlilik süresi oluyor. Me- sela sözleşme iki yıllık ise patron o bankaya işçi maaşlarını iki yıl boyunca yatıracaklarını taahhüt et- miş oluyor. Fabrika sözleşme sü- resinden kısa bir sürede kapanırsa patron bankaya tazminat ödüyor. Kapanma riskinin yüksek olduğu bu dönemde tazminat miktarları da katlanıyor. Durum bu olunca, patronlar da banka promosyon sürelerini üretime devam edecek- leri süreye denk getirmeye ekstra çaba harcıyor. Yani, banka pro- mosyon sözleşme süresi bize fab-



rikanın geleceği ile ilgili çok fazla şey söylüyor. Toplu İş sözleşmesi görüşmelerimiz devam ettiği bu günlere banka promosyonu söz-leşme tarihimize de denk geldi. Patron tarafının bir yıllık banka sözleşmesi imzalamak gibi bir ısrarı var. Bu ısrar bize fabrikanın kapanma ihtimalini düşündürü- yor haliyle. Ama karamsarlığa düştüğümüz sanılmasın. Taslağı- mızın arkasındayız. Kötü senaryo gerçekleşirse Chen Solar kapanır, biz hakkımızı söke söke alırız. Sendikası fabrikada yeniden başlar yeni Chen Solarlar yaratı- rız. Yaşanabilir çalışma koşulla- rını mücadele ederek oluşturduk. Patronların türlü bahanelerle fab- rika kapatıp kaçamayacağı koşulları da hep beraber oluşturacağız!

Tuzla Oppo'dan bir işçi kadın

Biz bu dünyaya çalışmaya mı geldik?

Merhaba arkadaşlar, ben Oppo fabrikasında çalışan kadın bir işçi- yim. Bu mektubuma tahminimce hepimizin her gün sorduğu bir so- ruyla başladım... Biz bu dünyaya çalışmaya mı geldik? Hayır, biz bu dünyaya sadece çalışmaya gel- medik! Sadece bir avuç asalağın milyonların emeğini sömürdüğü, çoktan yıkılması gereken bir sis- tem içerisinde yaşıyoruz.

Hepimiz her sabah yollara düşüyoruz, neredeyse bütün gü- nümüzü işyerinde geçiriyoruz ve hayatımızı bir izin gününe sığdır- maya çalışıyoruz. Milyonlarca in- san aynı kaderi yaşamımıza rağ- men bu sistem bize hala bencilliği ve rekabeti pazarlıyor. Yeterince çalışırsanız siz de zengin olur-

sunuz yalanını her gün çıkarıyor önümüze. Oysa bizden daha fazla çalışan bir sınıf var mı yeryüzün- de?

Başarının sadece zenginlik- le, yüksek mevkilerde çalışmakla ölçüldüğü bu sistemde hepimizin aynı şartlara doğmadığını unut- mamamız gerekiyor. Benim için bantta beraber çalıştığım arkadaş- larım da, yerin altında çalışan ma- denciler de; mağazada, hastanede, okulda çalışan kardeşlerim de hepimiz başarılıyız. Bu çalışkan- lığı ve üretkenliği herkesin eşit ve insanca yaşadığı bir düzende sür- dürseydik cennete yakın bir şey sağlamış olmaz mıydık?

Bizler inşa ettiği evlerde otu- ramayan, ürettiği arabalara bine-

meyen işçileriz. Oysa dünyada ne var ne yoksa bizim ellerimizden geçiyor. Dünyanın dört bir köşe- sinde yaşamış, hala yaşayan işçi- ler; dil din ayrımı yapmadan her gün dünyayı baştan yaratıyoruz. Neden bu kadar çok çalışırken eğitime, sağlığa, ulaşımaya ücretsiz erişemiyoruz?

Biz işçi sınıfı çalışmaktan go- cunmuyoruz. Biz emeğimizin sö- mürülmediği, kar için değil insan- lığın ihtiyaçları için üreteceğimiz bir dünya istiyoruz. Beraber alın teri döktüğümüz işçilerle ya da dünya halklarıyla yarışmak, kavgaya girmek, savaşmak istemiyoruz. Bu dünya imkansız değil. Bunun tek bir yolu var o da örgütlenmek ve sınıf olarak iktidarda olmak!

Bursa OYAK Renault'dan bir işçi

Bir iş yerinde yanan ateş, hepimize meşale olsun!

Ücretlerin eridiği, sendikal hakların engellendiği, işten atma ve baskının sürdüğü bir dönem- de memleketin farklı kentlerinde işçiler aynı talepler için direniyor. Madenciden liman işçisine, fab- rikalardan taşeron işçilerine uzan- nan mücadeleleri kazanmanın yolu işçilerin birlik olmasından geçiyor.

Türkiye'nin dört bir yanında işçiler, farklı işyerlerinde aynı so- runlarla karşı karşıya. Düşük üc- ret, ödenmeyen alacaklar, toplu iş sözleşmelerinin uygulanmaması, sendikalaşma hakkının engel- lenmesi ve işten atma tehditleri, işçilerin çalışma yaşamında kar- şılaştığı ortak sorunlar olarak öne çıkıyor.

Ancak bu tablo yalnızca hak kayıplarından ibaret değil. Farklı sektörlerde işçiler, patronların da- yatmalarına karşı kendi güçlerini ortaya koyuyor. Kimi işçi günler- dir fabrika önünde, kimi maden sahasında, kimi ise aylarca süren direnişinin başında bekliyor.

Ankara'da Doruk Madencilik işçilerinin ücret ve diğer alacak- ları için başlattığı direniş, son dönemin dikkat çeken mücade- lelerinden biri oldu. İşçiler polis baskısı ve gözaltılara rağmen aileleriyle birlikte eylemlerini sürdürdü. Eylemleri sonucunda onurlu mücadeleyi kazandılar. Mersin Limanı'nda ise 180 işçi- nin işe geri dönmek ve sendikalı çalışma hakkı için başlattığı di- reniş 240. gününe ulaştı. Aylar

süren mücadele, sendikal örgüt- lenme hakkının işyerlerinde ne kadar temel bir mücadele başlığı olduğunu bir kez daha ortaya ko- yuyor.

Türkiye'de işçi mücadeleleri- nin en önemli sorunlarından biri, birbirinden kopuk yürütülmesi. Bir fabrikada başlayan direniş, çoğu zaman aynı bölgede ya da aynı sektörde çalışan diğer işçile- re ulaşmadan sona erebiliyor. Bir işyerinde sendikal örgütlenme- nin kabul ettirilmesi, başka bir fabrikadaki işçiye "Biz de yapabi- lirimiz" dedirtebilir. Bir patronun işçilerin talepleri karşısında geri adım atması, başka bir işyerinde- ki mücadeleye güç verebilir. Bu nedenle bugün ihtiyaç duyulan şey, birbirinden habersiz onlarca mücadeleyi yalnızca haber olarak izlemek değil; bu mücadelelerin ortak taleplerini görünür kılmak ve dayanışmayı büyütmek gere- kir.

Madencinin, liman işçisinin, metal işçisinin, belediye işçisi- nin, taşeron işçinin mücadelesi birbirinden ayrı düşünülemez. Çünkü işçilerin karşılaştığı so- runların isimleri değişse de temel olarak aynıdır. Bir işçinin hakkı için verdiği mücadele, başka bir işçinin de mücadelesidir. Bir di- renişin kazanımı, bütün işçilerin kazanımıdır.

Bir işyerinde yanan mücadele ateşi, başka işyerlerinde meşale olsun! Mücadeleler birleşsin, işçilerin örgütlü gücü büyüsün!

Dilovası Esitaş'tan bir işçi kadın

Biz yoksak bal da yok

Merhaba, Esitaş fabrikasın- dan yazıyorum sizlere. Fabrika- mız bu yaz aylarını fazla mesai ile ve izinlerin sürekli iptal edil- diği şekilde geçiriyor. 3 kişinin yapması gereken işi tek kişiden bekliyorlar. Böyle dönemlerde işlerimiz yoğun olduğu için tabii ki mutluyuz. Ama bunun karşı- lığı ne peki? Bu yüzden parlak bir gün umuduyla geldiğimiz iş yerinde her birimizin yaşadığı mobbingi konuşmak isterim yoldaşlarım... Geçenlerde bir abi arı gibi hiç durmadan çalış- tığımızı söyledi. Biliriz ki arılar da koloni kümeleridir ve bizler de o arılardan sayılırız. Ne kadar çok çalışırsak çalışalım, yine de o maaşı bize fazla gören patronla- rımız var. Bunu da tabiri caizse, onlara göre bizlere "ağzımıza bir kaşık bal çalsalar yeter" demek olarak yorumlayabiliriz. Onların istedikleri de bu değil mi? Fakat biz olmazsak, onlar o balı yapabi- lecek mi? Peki, biz bu patronlara bu kadar para kazandırırken patronlar bize nasıl davranıyor?

Evet, hepimizin aklından aynı düşünceler geçtiğini biliyorum... Yoruluyoruz hem ruhen hem de beden. Bir iş gitmek bu kadar zorlayıcı ve yıpratıcı olmamalı. Ayaklarımız işe giderken geri geri gitmemeli. Yönetici pozis- yonundakiler, bizler moladan bir dakika bile geç kaldığımızda bu- nun hesabını sorarken, kendileri

ise mola saatlerini istedikleri gibi belirleyebiliyorlar. Bu, bizlerin içtiği çayın son yudumunu sorgu- lamakla aynı şey. Keşke o çay so- ğusa da bizlerin içi soğumasa...

Gurur kırıcı sözler vardır. Onlara göre mobbing olmadı- ğını düşündükleri, kendilerince bağırabileceklerini, azarlayabile- ceklerini, ağır sözler kullanabi- leceklerini zannettikleri anlar... "Nasıl olsa biz bir aileyiz burada" dedikleri o anlar... Ah, işte o an- ları içimizde tutuyoruz, her biri- miz. O anlar vardır ki konuşmak istediğimiz, söyleyemediğimiz, tepki veremediğimiz; fakat son- rasında bir mola saatinde, aynı dili konuştuğumuz insanlarla dile gelen sözler vardır. Fazlasıyla içi- mizde kalmaz mı? "Şimdilik idare et, ben seni idare ediyorum." diyerek başlayan sözler...Hayır, sen beni idare etmiyorsun. Bizler çabamızın karşılığını mobbinge alıyoruz. Eğer yöneticilerin "ida- re etmek" dedikleri buysa...

Hepimizin aklında canlan- mıştır o anlar. İşte tam da bu an- larda bizler varız. Yılmayan işçi sınıfı. Bizler olmadan hiç olan patronları da biliriz. Bunu de- ğiştirebileceğimizi de biliyorum. Bu, mücadele gerektiren bir yol. Bu yolda da birbirimize olan yol- daşlığımız var. Yenilmezliğimiz, mücadeleyi bırakmayışımız da bu yoldaşlıktan geliyor. Asla pes etmeyeceğiz.



Çanakkale Dardanel'den bir kadın işçi

Dardanel'de mesai dayatmasına karşı bıçak bıraktık ve kazandık

Merhaba arkadaşlar, ben Çanakkale Dardanel'de çalışan bir kadın işçiyim. Geçtiğimiz günlerde fabrikadaki yöneticiler sabah ve gece vardiyasındaki balık temizleme bölümü işçileri ile dolmuş bölümü işçilerini balık temizleme bölümünde toplayıp konuşma yaparak 4 saatlik mesaiyi dayatmaya çalıştılar. Bunun üzerine et hazırlama bölümünde çalışan kadın işçiler olarak iş bıraktık. Bölümün dışarısında görüşmeye gelen fabrika müdürleri bizi ikna etmeye çalıştı fakat sözleri kadınları daha çok öfkeliendirdi. İşçilerin çalışma koşullarının hiç göz önünde bulundurulmadığını apaçık bir şekilde gördük. Bazı açıklamaları şöyleydi: "İşiniz var diye şükredin", "Fabrika için fedakarlık yapmalısınız", "İstanbul'da fabrikalar kapatılıyor, işsiz de kalabilirsiniz" diye göz korkutmaya yönelik sözler söylediler. Bu konuşmaların ardından geri adım atmadık. Bir buçuk saat boyunca çalışma alanına dönmeyen işçiler, gece vardiyasındaki işçilerle birlikte iş yerini terk edip servislere dağıldılar. Yönetim, işçilerin kararlılığını ve geri adım atmadığını görüp dört saatlik mesai dayatmasından vazgeçti; hâlihazırda devam eden iki saatlik mesai uygulamasına devam edildi. İşçilerin birlik olduğunda hiçbir engeli tanımadığını bir kere daha görmüş olduk.

İşçilerin isyanına sebep olan tek şey mesai dayatması değil. Özellikle ambalaj ve balık temizleme bölümle-

rinde formen ve işçi başları tarafından işçilere yönelik değersizleştirme ve uygulanan mobbing hakarete ve işçinin üzerine yürünecek boyutta. Bundan dolayı işçiler hiçbir problemlerini dile getiremiyorlar. Bu problemlerden ilki, işçilerin riskli çalışma ortamlarında iş güvenliği olmadan çalıştırılmasıdır. Ağır iş gerektiren yerlerde tüm sorumluluk işçilere bırakılıyor ve bu sorunun çözülmesi için bir iyileştirme yapılmıyor. Et hazırlama bölümünde balık temizleme başına verilen primlerden ve kilo sınırlarından dolayı kadınlar olarak mola ve insani ihtiyaçlarımızı yerine getiremiyoruz. Bu durum, 10 saatlik çalışma koşulları içerisinde kadınların yemek dışında neredeyse kesintisiz çalışmasına neden oluyor. Performans dayatmasının mola süresini azaltması yetmiyormuş gibi, bazı mola alanlarında işçiler oturmasın diye oturak konulmuyor. Saatlerce ayakta çalışmamıza rağmen beş dakika dizlerimizi dinlendirmemize bile müsaade edilmiyor. Hem ağır çalışma koşulları hem de sürekli dayatılan mesailer işçilerin yaşam koşullarını ciddi bir şekilde etkiliyor.

Bir diğer yakıcı sorun ise fabrikada balığın bitmesi veya fabrikanın tatile girmesi gibi durumlarda işçilerin ücretli izne çıkarılmasına rağmen bu sürelerin işçilerin yıllık izninden düşürülmesidir. Fabrikada yıllık izni -15 ile -25 gün arasında değişen çok sayıda işçi var. Bir işçi işini bırakmak istese dahi fabrikadan borçlu bir şe-



kilde ayrılmaya zorlanıyor. Özellikle balık temizleme bölümü dışında çalışan kadın işçiler kendi bölümlerinde iş olmadığı zamanlarda kendilerine sorulmadan farklı bölümlere yollanıyor; kendi bölümlerine iş geldiğinde ise apar topar getirilip çalıştırılmaya devam ettiriliyorlar. Fabrikada yıllık izin hakkının patron tarafından gasp edilmesinin yanı sıra, işe gelmediğin bir gün için iki günlük kesinti yapılması söz konusu. Söz gelimi işe gelmediğimiz iki gün, dört günlük kesintiye tekabül ediyor. İşçinin emeğinin yok sayılması yetmezmiş gibi kırk beş dakikalık mola süresini birkaç dakika geçirme gibi bir durumda primlerin kesilmesi söz konusu. Bunların yanı sıra rapor aldığın gün ücretinin verilmemesi ve maaşın belli bir kısmının vergi kesintisine uğraması gibi pek çok uygulama, işçinin hâlihazırda açlık sınırında olan maaşının bunun da altına düşmesine sebep oluyor.

Geçtiğimiz senelerde sipariş olmaması gerekçe gösterilerek çok sayıda işçi işten atıldı. Şimdi ise siparişler var diye yeterli sayıda olmayan işçiye fazladan iş dayatması var. Fabrikada işçiyi güvence altına alacak ve söz sahibi yapacak bir sendikanın olmaması işçilerin durumunu her gün daha da kötüleştiriyor. Hiçbir hak kendiliğinden kazanılmamıştır; haklar bir mücadele sonucunda elde edilmiştir ve işçilerin kurtuluşu da ancak işçilerin birlikte mücadelesinden geçmektedir.

Gebze'den bir işçi

Sermayeden bağımsız olarak sınıf siyasetinde birleşelim!

Merhaba yoldaşlar, ben Gebze'de çalışan bir işçiyim. Bizim fabrikamızda da petrol açılımı, CHP'nin bölünmesi, Yeni Parti'nin durumu, Ankara'daki sınıf kardeşlerimizin onurlu mücadelesi konuşuluyor. Bahçeli'sinden Erdoğan'ına, Özgür Özel'den Kılıçdaroğlu'na, Dervişoğlu'ndan Özdağ'a hiçbir siyasetçi çözme-ye çalıştığını iddia ettiği sorunu çözemiyor. Fabrika içinde de bu isimlerden umutsuzlukla bahsediliyor. Fakat eleştirilerimizi yanlış yerden yaptığımızı düşünüyorum. Doğru yerden eleştirip doğru zamanda birleşmemiz gerektiğini düşünüyorum.

Çözüm süreci veya Terörsüz Türkiye adıyla anılıp atılan adımları örnek olarak vereyim. Eleştirel yaklaşan açılımın barış getirmeyeceğini söylemiyor da Musavat Dervişoğlu'nun kullandığı cümlelerle eleştiriyor. Bahçeli de istediği gibi bir ittifak kurulana kadar DEM Parti'ye de Öcalan'a da söylemediğini bırakmıyordu. Bahçeli yıllarca insanların duygularını suistimal etti, sonra çıkardı Öcalan'la ittifakı gerektirdiğinde dediklerini yuttu. Bugün İyi Parti Öcalan'la istediği gibi bir ittifak kurma şansını yakalasa eminim koşa koşa gidecek.

Kılıçdaroğlu'nun adalet müca-

delesi verdiğine herhangi birimiz inanabilir mi? Adalet isteyen Özgür Özel Ankara'da madenciler haklarını arıyorken nerede? Kendisine kadar adalet arıyor herhalde! Halbuki bu sorunlar bizim için hayati sorunlar. Barışa en fazla bu memleketin yoksulları ihtiyaç duyuyor. Fakat bu barış bölge halklarının tamamını kapsamak zorunda. Türk-Kürt ittifakı kurmalı ama yanına Arap'ı da Fars'ı almalı karşısına İsrail'i ABD'yi koymalı. Hürriyet mücadelesini sırtını işçi sınıfına dayayan verebilir, yerel seçimlerin hemen sonrasında AKP ile "normalleşme"ye çalışan Özgür Özel değil. Adil bir düzen en çok Ankara'daki madencinin ihtiyacıdır. Dilovası'nda katledilen işçilerin ve ailelerinin ihtiyacıdır. AKP, CHP, İyi Parti gibi arkasına sermayedarları almış olanlar için barış, hürriyet gibi talepler bir yüküttür, ağır gelir onlara. İlk fırsatta sırtlarından atıp yüklerinin hafifletip yollarına devam ederler. Sorsan o yükü emekçi halk için taşıyorlardır. Biz kendi yükümüzü kendimiz taşıyız, kendi göbek bağımızı kendimiz keseriz. Yeter ki onlardan bağımsız siyaset yapalım. Yeter ki işçiler olarak birleşelim! samimiyetini mücadele alanında gösteren sınıf dostlarıyla ittifak kuralım!

Madenciler direnişle kazandı!



Yıldızlar SSS Holding'e bağlı Elazığ Eti Gümüş ve Doruk Madencilik işçileri yaşadıkları hak gasplarına karşı sendikaları Bağımsız Maden-İş sendikası ile Nisan ayında Eskişehir'den Ankara'ya yürümüşlerdi. Ankara'yı eylem alanı yapan madenciler, istibdadın tüm baskılarına rağmen sürdürdükleri direniş sonucunda üç bakanlığın garantörlüğünde holdingle sözleşme yapmışlardır.

Yıldızlar Holding patronu Sebahattin Yıldız verdiği sözleri tutmadı ve yaptığı protokolün gereğini yerine getirmede. Bunun üzerine madenciler, Ağustos ayında patron Sebahattin Yıldız'dan ve anlaşmanın garantörlüğünü üstlenen istibdadın bakanlarından hesap sormak için yeniden Ankara'ya geldiler. Enerji ve Tabii Kaynaklar Bakanlığı önünde sürdürdükleri 18 günlük mücadele sonucunda tutulmayan sözlerin hesabını soran madenciler, haklarını söke söke aldı. Tazminatlarının onar gün aralıklı dört taksitte ödeneceği sözü verilen madencilerin, ilk taksit ödemesi de hesaplarına yatırıldı. Nisan ve Ağustos direnişleri boyunca günlerce polis ablukasında kalan,

gözetaltına alınan, açlık grevine çıkan ve daha birçok zor koşulda mücadele veren madenciler haklarını mücadeleye aldı.

Madencileri pes ettiremeyen istibdad işçi önderlerini tutukladı!

Madencilere diz çöktüremeyen istibdad rejimi çareyi bu mücadele- nin öncülerini tutuklamakta buldu. Direnişin öncüsü Bağımsız Maden-İş Genel Başkanı Gökay Çakır ve Örgütlenme Uzmanı Başaran Aksu, istibdad tarafından hukuksuzca tutuklandı. Maden işçilerinin önderlerinin tutuklanması maden işçilerine ve tüm işçi sınıfının mücadelesine verilmiş bir gözdağıdır. Gökay Çakır ve Başaran Aksu işçi önderleri oldukları için, bu mücadeleyi örgütledikleri ve başarıya ulaştırdıkları için tutuklanmıştır. Nitekim, istibdadın baskılarına rağmen yılmadan mücadele eden madenciler, direnişlerini zaferle sonlandırırken "İşgal, grev, direniş; yaşasın Bağımsız Maden-İş" diyerek sendikalarına sahip çıkmaya devam ettiler. Gökay Çakır ve Başaran Aksu'nun derhal serbest bırakılması çağrısında bulundular.

Devrimci İşçi Partisi olarak başından itibaren Bağımsız Maden-İş'in bu haklı ve meşru mücadelesinin yanında olduk. Gökay Çakır ve Başaran Aksu derhal serbest bırakılmalıdır! Sendikacılara, mücade-

leci işçilere, işçi önderlerine yönelik baskıya son verilsin!

Tüm madenler işçi denetiminde kamulaştırılsın!

Polis zoruyla karşı karşıya kalan, gözetaltına alınan ve sonunda tutuklananlar yasal haklarını arayan madenciler ve temsilcileri olmamalıdır. Suçlu olan, yasaları çiğneyen patronlardır! Protokol yapıp sözünü tutmayan, işçilerin yasal haklarını çiğneyip tazminatlarına çöken holding yöneticileri için adli süreç başlatılmalıdır! Yasa tanımaz Yıldızlar Holding bünyesindeki Doruk Madencilik başta olmak üzere tüm madenler işçi denetiminde tazminatsız kamulaştırılmalıdır!

İzmir'den bir sağlık emekçisi

Filistin'deki sağlık emekçilerine selam olsun: Siyonizme karşı dayanışmayı büyütelim!

Merhaba yoldaşlar, bilindiği gibi işgalci İsrail, 2023'ten bu yana Filistin'de bir soykırım yürütüyor. Siyonist İsrail; mülteci kampı, hastane gözetmeksiniz; çocuk, yaşlı ya da hasta demeden Filistin'deki herkesi katletmeye ve yerinden etmeye çalışıyor. Şu ana kadar en az 50 bin Filistinli katledildi, 110 binden fazla insan ise yaralandı. En az 36 hastane bombalandı ve kullanılamaz hâle getirildi.

Bu saldırılardan sağlık emekçileri de ağır bir şekilde etkileniyor. 2023'ten bu yana 1500'den

fazla sağlık çalışanı katledildi, 300'den fazla meslektaşımız ise hâlen tutsak durumda. Üstelik saldırılar durmuş değil. Dünya Sağlık Örgütü'nün de açıkladığı üzere; tıbbi depolar, lojistik merkezleri, Nasır ve El-Avda Hastaneleri çevresi ile ambulanslar hâlâ doğrudan hedef alınmaya devam ediyor. Tüm bu saldırılara, katliamlara, tutuklamalara, elektrik ve tıbbi malzeme yokluğuna rağmen yurtlarını, hastalarını ve yaralıları terk etmeyen Filistin'deki sağlık emekçilerine selam olsun!

Bizler, Türkiye'deki sağlık emekçileri olarak Filistin'deki meslektaşlarımızın yalnız olmadığını bir kez daha vurguluyoruz. Geçtiğimiz yıl İstanbul Tabip Odası'nın Filistin meselesini gündemde tutmak, Filistinli doktor ve sağlık emekçilerine destek olmak ve dayanışmayı büyütme amacıyla kurduğu Filistin ile Dayanışma Çalışma Grubu gibi yapıları, bulunduğumuz tüm sendikalarda ve meslek örgütlerinde kurmalı, bu dayanışmayı kararlılıkla büyütmeliyiz.

Hödlmayr'da grev ateşi yanmaya devam ediyor!

Çayırova'da bulunan ve Doğu Otomotiv gibi büyük şirketlerin lojistik işlerini yapan Hödlmayr Lojistik'te 30 Temmuz'dan beri grev sürüyor. Hödlmayr işçileri 2024 yılında DİSK'e bağlı Nakliyat-İş sendikasında örgütlenmeye başladı, gerekli üye çoğunluğunu sağladı. Avusturyalı Hödlmayr patronu hem örgütlenme süreci boyunca işçilere yönelik baskılarla sendikayı engellemeye çalışmış, 6 işçiyi hukuksuz biçimde işten atmış, hem de Çalışma Bakanlığının yetki tespiti belgesine itiraz etmişti. Patronun yetkiye itirazı reddedilip kesin yetki belgesi gelince de toplu iş sözleşmesi için masa kuruldu.

Ancak Avusturyalı patronun sendika tanımaz tutumu toplu sözleşme döneminde de sürdü. Bunun sonucunda Nakliyat-İş sendikası grev kararı aldı ve



30 Temmuz'dan bu yana kararlı bir biçimde bu kararı uyguluyor.

Hödlmayr grevi yalnızca toplu sözleşme pazarlığının ürünü değil, Türkiye işçi sınıfının anayasal hakları ile güvence altına alınan sendikal örgütlenme hakkına yönelik saldırılara karşı bu hakkı savunma mücadelesidir. Hödlmayr grevinin kazanması, işçilerin örgütlülüğünün karşısında yasa ve hukuk tanımadan saldıran tüm patronlara atılmış bir tokat olacaktır!

BBCA Storex işçisinin direnişi sürüyor!



Tekirdağ Çorlu'daki Avrupa Serbest Bölgesi'nde bulunan BBCA Storex fabrikasının işçileri, ağır çalışma koşulları ve baskının hüküm sürdüğü fabrika düzenine karşı Birleşik Metal-İş sendikasında örgütlendi. Böyle gelmiş ama böyle gitmeyecek diyen işçilerin örgütlenme yoluna girmesi ise patronun işten atma saldırısı ile karşı karşıya kaldı. 14 işçinin Birleşik Metal-İş sendikası öncülüğünde bu saldırıya karşı işine, aşına, hürriyetine sahip çıkarak başlattıkları direniş kararlılıkla sürüyor.

Çaysız çay molası, hapishane tipi tuvalet turnikeleri

BBCA Storex işçileri neden örgütlenme yolunu seçti? Elbette daha iyi bir ücret almak, zorunlu fazla mesailerin olmadığı, çoluğuna çocuğuna zaman ayırabileceği koşullarda yaşamak için. Ama BBCA Storex'te işçilerin yaşadıkları sadece bunlarla sınırlı değil. Fabrikada çay mo-

lası var ama patron çay sevmeyi için çay molasında çay yok. İşçilerin üzerindeki denetimi artırmak, bunu da en temel ihtiyaçlarının bile fabrika yönetiminin keyfine ve denetimine tabi olduğunu hissettirmek için tuvaletlere hapishane tipi turnikeler koyulmuş durumda. İşçiler tuvalette bir işçinin başına bir şey gelse, ambulans geldiğinde sedyenin o kapıdan giremeyeceğini anlatıyor.

İçerideki işçilerin bir an önce çıkması için kapıların tekmelendiği, engelli kadrosunda çalışan bir işçinin “seni bu halinle işe aldığımıza şükret” minvalinde sözlerle hakarete uğradığı, yazın sıcakta neredeyse kışlık iş tulumları ile işçilerin çalışmak zorunda kaldığı, bahçedeki adeta tenekeden yapıldığı için yazın sıcaktan, kışın soğuktan içine girilmeyen mola yerinin işçiye reva görüldüğü bir kara düzene dur demek için masaya yumruğunu vurup sendikalaştı BBCA Storex işçileri. Kısa sürede yetki için gerekli çoğunluğa ulaştı, ancak fabrika yönetimi anayasal sendikalaşma hakkını gasp etmek için fabrikada çalışmayan yaklaşık 30 kişinin SGK girişlerini yaptı. Amaç yetki için gerekli çoğunluğu kâğıt üzerinde boşa düşürmekti. Ama işçiler patronun hamlesini

boşa düşürdü, geri çekilmek bir yana, içerde işçiler sendikalarına sahip çıkmaya devam ederken, dışarıda da atılan işçiler direniş bayrağını yükseltti. İşçilerin birbirini görmesini engellemek için fabrikanın çitlerine çekilen brandalar işçilerin birliğine engel olmadı.

BBCA Storex işçileri ile dayanışmaya!

Birleşik Metal-İş sendikası ve direnişçi BBCA Storex işçileri direnişe kararlılıkla devam ediyor. BBCA Storex işçilerinin direnişi sadece işine geri dönmek için verilen bir mücadele değil. Patronların fabrikaları, işyerlerini hapishaneye çevirmeye çalışmasına karşı işine, aşına, onuruna, hürriyetine sahip çıkma mücadelesidir. BBCA Storex işçilerinin başlattığı bu onurlu kavgaya sahip çıkmak, direnişle dayanışmayı büyütmek hepimizin görevi!



Bursagaz (Aksa) işçilerinin direnişi kararlılıkla sürüyor

Kazancı Holding'e bağlı Aksa Doğalgaz Dağıtım A.Ş. bünyesindeki Bursagaz işçileri, DİSK/Enerji-Sen çatısı altında örgütlenip Toplu İş Sözleşmesi hakkını kazandı. Ancak Bursagaz işçilerinin iradesi, toplu sözleşme hakları Kazancı Holding ve TES-İŞ sendikasının yetki itirazı nedeniyle aylardır engelleniyor. Aksa patronu sendikal faaliyetleri nedeniyle işçileri işten çıkarıyor, çalışmaya devam eden sendikal işçilere baskı ve yıldırma politikası uyguluyor.

Bursagaz işçileri Aksa patronuna karşı mücadelelerini sadece işyeri önünde sürdürmüyor. Aylardır devam eden direniş Bursa Kent Meydanı'nda yürüyüş ve basın açıklamalarıyla, işyeri önünde 15-16

Haziran ayaklanması anmasıyla, güvencesiz ve baskı altında çalıştırılan işçilerin Bursa halkına nitelikli bir enerji hizmeti veremeyeceği söylemi içeren imza kampanyasıyla devam ediyor. Aksa patronu ve yönetimi işçilere, “mahkemeyi bekleyin” diyor! İşçiler ise “işçilerin kirası mahkemeyi bekler mi, çocuğunun geçimi bekler mi?” diye soruyor!

Atılan işçiler geri alınsın, toplu sözleşme masası kurulsun

Yetki itirazı nedeniyle günlerdir direnen Bursagaz işçilerinin öncelikli talebi işten çıkarılan arkadaşlarının derhal işe

geri alınması ve Toplu İş Sözleşmesi masasının kurulmasıdır. Devrimci İşçi Partisi olarak biz de Bursagaz işçilerinin direnişlerinde gururla yanlarında olduk. Yılmazdan, tüm sendikal haklarını elde edinceye kadar, omuz omuza mücadeleye devam edeceğiz! Sendika haktır, işten atmak suçtur! Aksa işçisi kazanacak!



Panelsan işçileri sendika hakkı için direniyor! Baskılar direnişi durduramıyor!

Ankara Polatlı Organize Sanayi Bölgesi'nde bulunan Panelsan Çatı Cephe Sistemleri fabrikasında işçiler, sendikal hakları için başlattıkları direnişi sürdürüyor. Birleşik Metal-İş Sendikası'nda örgütlenen işçiler, işten atılan arkadaşlarının geri alınmasını, sendikanın fabrikada tanınmasını ve sendikal baskıların son bulmasını istiyor.

Panelsan işçileri Nisan ayında Birleşik Metal-İş çatısı altında örgütlendi. 150 işçinin çalıştığı fabrikada 85 işçi sendikaya üye oldu. Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı, 8 Mayıs 2026'da sendikanın Toplu İş Sözleşmesi yapabilmek için gerekli çoğunluğu sağladığını tescilledi. Panelsan patronu ise yetki tespitine itiraz etti ve süreci mahkemeye taşıdı. Mahkeme süreci devam ederken fabrikada sendikal işçilere yönelik baskılar arttı. İşçilere sendikadan istifa etmeleri yönünde baskı yapıldı, sendikal işçiler hakkında tutanaklar tutuldu, iki işçi işten çıkarıldı. İşten çıkarılan işçiler, patronun bu saldırısına karşı 3 Ağustos'ta fabrika önünde

kapı önü direnişine başladı.

İşçilerin talebi açık: İşten atılan iki işçi işe geri alınacak, sendika fabrikada tanınacak, sendikal haklar engellenmeyecek!

Direnişin ilk günlerinden itibaren patron baskı ve engelleme yöntemlerine başvurdu. Direniş alanı şirket araçlarıyla kapatılmak istendi. Hatta işçilerin ve sendikacıların üzerine servis aracı ve tır sürüldü. Direnişin 25. gecesinde şirket tırları, işçilerin çadır kurduğu direniş alanına çekildi. Sendikal örgütlenme hakkına yönelik bu müdahaleyi kabul etmeyen işçiler ve sendika, sabah servis giriş çıkışlarında konuşmalar ve sloganlarla seslerini fabrikadaki arkadaşlarına duyurdu.

Panelsan işçisi kazanacak!

Panelsan'da yaşananlar patronların, işçilerin sendikalaşma hakkını tanımamak için yargı süreçlerini, işten atmaları, baskıyı ve fiili engellemeleri nasıl kullandığını bir kez daha gösteriyor. Oysa, anayasal



bir hak olan sendikalaşma hakkı patronun keyfine bırakılamaz.

Devrimci İşçi Partisi olarak bu mücadelenin başından beri desteğimizi ve dayanışmamızı gösterdiğimiz Panelsan işçilerinin, sendika hakkı, iş güvencesi ve insanca çalışma koşulları için verdiği mücadelenin sonuna kadar arkasındayız. Ankara'nın emekçi halkını da Panelsan işçileriyle dayanışmayı büyütmeye çağırıyoruz.

Atılan işçiler geri alınsın!
Sendika hakkı engellenemez!
Yaşasın sınıf dayanışması!
İşgal, grev direniş!

Ertuğrul Oruç

İsrail Tabipleri Birliği'nin Dünya Tabipler Birliği üyeliği askıya alınsın!

Sağlık hakkı için mücadele eden küresel bir ağ olan Halkların Sağlık Hareketi (*People's Health Movement*), Dünya Tabipler Birliği'nin (Dünya TB) 7-10 Ekim 2026'da Hollanda'nın Rotterdam kentinde yapacağı Genel Kurul öncesinde uluslararası bir imza kampanyası başlattı. Kampanyanın talebi, İsrail Tabipleri Birliği'nin (İsrail TB) Dünya TB üyeliğinin askıya alınması.

Filistin halkı, yüzyılı aşkın süredir emperyalizm destekli Siyonist sömürgeleştirmeye ve işgale karşı direniyor. Siyonist İsrail devleti, 7 Ekim 2023'ten bu yana Gazze'de yürüttüğü soykırım kapsamında hastaneleri bombaladı, ambulansları hedef aldı, sağlık çalışanlarını öldürdü ve tıbbi yardımları engelledi. Gazze sağlık sistemini felç etmek ve Filistin halkını tedaviden ve yaşam olanaklarından yoksun bırakmak, soykırımın temel bileşenlerinden biriydi.

Filistin halkının kurtuluş mücadelesinde sağlık alanı, hem sömürgeci şiddetin uygulandığı hem de ona karşı direnişin örgütlenmesi gereken başlıca alanlardan biri. İsrail'e yönelik siyasi ve ekonomik yaptırımlarla askerî ambargo taleplerinin yanında, sağlık alanındaki kurumsal ilişkilerin ve İsrail TB'ye sağlanan uluslararası meşruiyetin de sorgulanması gerekiyor.

İsrail TB, İsrail ordusunun Gazze sağlık sistemini sistematik biçimde yıkıma uğratan saldırıları karşısında İsrail devletinin sorumluluğunu açık ve tutarlı biçimde mahkûm etmedi. Filistinli tutsaklara yönelik işkence ve kötü muamele karşısında etkili bir soruşturma yürütmedi. Hekimlik değerlerini savunmayan ve etik ihlaller karşısında tavır almayan bir tabip birliği, Dünya TB üyeliğinin sağladığı uluslararası meşruiyetten yararlanmaya devam etmemeli.

İsrail TB'nin bu tutumuna rağmen Dünya TB içindeki konumunu hesap vermeden koruyabilmesini, Dünya TB'nin yapısından bağımsız görmemek gerekiyor. Tarihsel olarak emperyalist ülkelerin tabip birliklerinin ağırlığı altında şekillenen Dünya TB, Gazze soykırımı karşısında ezenle ezileni, işgalciyle işgal edileni eşitleyen sözde “tıbbi tarafsızlık” söylemiyle İsrail'in sorumluluğunu perdelemişti.

İstanbul Tabip Odası Filistin'le Dayanışma Çalışma Grubu'nun yürüttüğü ve Türk Tabipleri Birliği'nin (TTB) uluslararası alana taşıdığı mücadele, geçen yıl Porto'da yapılan Dünya TB Genel Kurulu'nda önemli bir gedik açmıştı. TTB'nin sunduğu öneri oybirliğiyle kabul edilmişti. Dünya TB bu kararla İsrail hükümetinden sağlık çalışanlarına, hastalara ve sağlık tesislerine yönelik saldırıları durdurmasını, tıbbi ve insani yardımın engelsiz biçimde ulaştırılmasını güvence altına almasını istedi. Karar ayrıca keyfi biçimde tutulan sağlık çalışanlarının serbest bırakılması ve sorumluların hesap vermesi çağrısını içeriyordu.

Halkların Sağlık Hareketi'nin imza kampanyası, Porto'daki bu kazanımı İsrail TB'nin Dünya TB üyeliğinin askıya alınması talebiyle ileri taşımayı amaçlıyor. İsrail'in saldırganlığını sürdürebilmesini, emperyalizmin her türlü desteğinin yanı sıra uluslararası alanda korunan “olağan” konumu da mümkün kılıyor. İsrail TB'nin Dünya TB üyeliğinin askıya alınması, bu koruma kalkmasının sağlık alanındaki ayağını hedef alan somut bir yaptırım olacak.

Türkiye'deki tüm hekimleri, sağlık emekçilerini ve sağlık öğrencilerini Halkların Sağlık Hareketi'nin imza kampanyasına katılmaya, *Gerçek* gazetesi okurlarını da kampanyayı sağlık çalışanları arasında yayarak Filistin halkıyla dayanışmayı büyütmeye çağırıyoruz. Porto'daki kazanımı Rotterdam'da yaptırıma dönüştürmenin zamanı.

İsrail Tabipleri Birliği'nin Dünya Tabipler Birliği üyeliği askıya alınsın! İsrail'e tam ambargo uygulansın!

Nehirden denize özgür Filistin!

Cemaatler de operasyonlar da hem dünyevi hem siyasi!

Önce Süleymancılar'a sonra Furkan Vakfı'na yönelik operasyonlar fabrikalarda ve işyerlerinde cemaatler üzerine yapılan tartışmaları da beraberinde getirdi.

Meseleyi din ve inanç tartışmasına çekmek yanlışır!

Haliyle bu tartışmalar dinî konulara da kayıyor. İktidarın yayın organları operasyon yapılan cemaatleri kötülemek için bazı din adamlarına ve yazarlara bu cemaatlerin şirk batağına battığına, dini, siyasi ve ticari amaçlarla istismar ettiğine dair yayımlar yaptırıyorlar. Biz dinî konularda ahkam kesmeyi doğru bulmuyoruz. Ama cemaatlerin operasyonlara konu olsun ya da olmasın göz önünde olan dünyevi işleriyle ilgili konuşabiliriz. Aynı şekilde siyasi iktidarın da bu operasyonları yaparken tamamen dünyevi ve siyasi motivasyonla hareket ettiğini görebiliriz.

Cemaat mi holding mi?

Süleymancılar cemaatine yapılan operasyona, tutuklanan cemaat liderinin adıyla "Alihan Kuriş Çıkar Amaçlı Suç Örgütü" operasyonu adı takıldı. Operasyon

kapsamında cemaate ait hemen her sektörde faaliyet gösteren 50 şirkete kayıym atandı. Yüzlerce gayrimenkul, milyon dolarlarla ve milyar liralara ifade edilen hesap hareketleri ortaya çıktı. Yine liderleri tutuklanan Furkan Vakfı'nın da 5 şirketine kayıym atandı. Karşımızda cemaatler değil, açıkça kapitalist holdingler var!

Halkın dini duygularını istismar ederek böylesine servetlerin biriktirilmesi elbette sorgulanmalıdır. Ancak iktidarın amacı farklı! Süleymancılar seçimlerde AKP ve MHP'ye karşı İyi Parti'yi desteklemeseydi, Furkancılar İran'ı savunup iktidara karşı iç ve dış politikada muhalefet etmeseydi, bu operasyonların hedefi olmayacaktı... Nereden mi biliyoruz?

İktidarın dokunulmazları: İskenderpaşa, Menzil, İsmailağa, Erenköy vb.

Çünkü Süleymancılar da daha büyük olan ve 12 bin üyesi olan TÜMSİAD (Tüm Sanayici ve İşadamları Derneği) ile holdingleşmiş bir yapı arz eden Menzil cemaatine dokunulmamaktadır. Çünkü bu cemaat açıkça Cumhuriyet İttifakı'nı desteklemektedir. Birakınız dokunulmayı, iktidarın kol

kanat gemesiyle Sağlık Bakanlığı'nda, jandarma ve poliste yaygın şekilde kadrolaşmaları söylenmektedir. Geçmişten bugüne sağ iktidarlara adeta kadro yetiştiren İskenderpaşa cemaati de bugün özellikle yargıda Hakyolcular grubu adıyla etkindir. Ve eğitim, sağlık, finans, emlak sektörlerinde holdingleşmiştir. Aynı şekilde Erenköy cemaati de bir dönem "üç harfliler" namıyla (BİM Marketleri dolayısıyla) Erdoğan ve Bahçeli tarafından enflasyona neden olmakla suçlansa da dokunulmadan büyümeye devam etmiştir. Bir başka holdingleşmiş cemaat olan İsmailağa da yine iktidarın dokunulmazlarından olmuştur.

Başka cemaatlere de operasyon gelebilir ama yine holdingleşmiş cemaat düzeni devam edecektir!

Yarın bu cemaatlere de operasyonlar yapılabilir. Ama bileceğiz ki yine mesele uhrevi değil, dünyevidir. Örneğin Menzil'de cemaatin lideri öldükten sonra üç oğlu miras kavgasına tutuştu. İsmailağa

cemaati Mahmud Ustaosmanoğlu öldükten sonra ikiye bölündü. Bu bölünmeler iktidarın kendi iç hesaplaşmalarına paralel biçimde yeni operasyonlara vesile olabilir. Cumhuriyet İttifakı'nı desteklemek de yetmeyebilir. Cumhuriyet İttifakı içinde AKP'ye mi MHP'ye mi yakın olduğunuza göre bazı operasyonların hedefi olabilirsiniz. Sonuçta birileri tasfiye edilir, ama iktidarın yolundan ayrılmayan birilerinin de yolu açılır. Bazı şirketlere el konur, ama iktidarın çizdiği yoldan ayrılmayanların holdingleşmesi devam eder.

Kapitalistler din ve inanç ayrımı yapmadan sömürüyor! İşçi sınıfı da ayırım yapmadan kamulaştıracak!

Fabrikalarda ve işyerlerinde birbirimizin dinî inançlarını, cemaatlere yakınlıklarını ya da mensubiyetlerini sorgulayıp tartışma konusu etmek doğru değildir. Bu tür bir tartışma işçilerin birliğini sağlamaz, bozar. Sermaye sınıfı bizleri din, dil, ırk ayrımı olmadan sömürüyor. Sömürüye karşı birleşeceğimiz yer cemaatler, tarikatlar olamaz. Her inançtan, mezhepten, memleketten işçilerin birliği sınıf örgütlenmeleri olan sendikalarda ve işçi sınıfı partisinde sağlanır. İşçi sınıfı iktidarı ister kendine batılı-modern, ister dini-cemaat, ister Atatürkçü-Kemalist, ister milliyetçi muhafazakâr, isterse de solcu-ilerici hangi maskeyi takarsa taksın, tüm kapitalist holdingleri ayırım yapmadan işçi denetiminde kamulaştıracaktır.



Fabrikalarda molalarda ne konuşuluyor? İşçinin gündeminde ne var? Molanın işçilerin sözünü, deneyimini ve gerçeklerini Gerçek Gazetesi'ne taşıyor.

Molanın gündemini memleketin gündemi yapmak

İsrail-Türkiye gerilimi: Savaş çıkar mı? Yoksa kayıkçı kavgası mı?

Fabrikalarda son dönemde çay molalarının öne çıkan konularından biri de İsrail-Türkiye gerilimi. En son İsrail, Suriye'de Türkiye sınırından kuş uçuşu 70 km uzaklıktaki bir hava üssünü vurdu. Bu saldırının gerekçesi olarak da Türkiye'nin bu üsse yerleşme niyetini gösterdi. Gerilimin askeri boyutlara varması "savaş çıkar mı" sorusunu gündeme getirdi. Ama sonra öğrendik ki İsrail saldırımadan önce hem Suriye'nin Amerikan ve İsrail işbirlikçisi başkanı Ahmet El Şara'ya hem Amerikalı yetkililere haber vermiş. Dolayısıyla Türkiye'nin de önceden bilgisi olmuş. Hava üssü de boşmuş. Yani bir tiyatro sahnelenmiş.

Bazen birbirlerine o ka-

dar sert laflar ediyorlar ki sanki aralarında uzlaşmaz bir çatışma var gibi gözüküyor. Fakat durum böyle değil. Aralarında bir gerilim olduğu doğru, ama bu gerilim uzlaşmaz değil. Gerilimin konusu da Gazze'deki soykırım veya İsrail'in Lübnan'daki katliamları değil. Aralarındaki kavga emperyalizmin bölgedeki çıkarları açısından kimin daha fazla ağırlık kazanacağı kavgası. Bu kavgada öne çıkmak için ilk olarak İran'la karşı karşıya gelmek gerekiyor. Son dönemde gündeme gelen Mekke İttifakı da bu doğrultuda atılan bir adım. Türkiye, emperyalizmin bölgedeki çıkarlarını savunma konusunda ağırlık kazanmaya ve konumunu güçlendirmeye çalışıyor. Haliyle bu durum

İsrail'i rahatsız ediyor.

İsrail-Türkiye rekabeti patronun gözüne girmek için birbirleriyle çekişen müdürlerin kavgası gibi!

Biz de arkadaşlarla konuşurken İsrail-Türkiye gerilimini fabrikadaki müdürlerin arasındaki mücadeleye benzettik. Üretim müdürü ile kalite müdürü fabrikada hep bir kavga ve rekabet içerisinde. Patronun gözüne girmek için yeri geliyor birbirlerine bağıyorlar. Terfi alabilmek için birbirleriyle rekabet ediyorlar. Ama konu işçiye baskı yapmaya gelince, ikisi hemen aynı tarafta oluyor. Biz işçiler ne zaman mücadele etsek ikisi de karşımıza geçiyor. İşte İsrail-Türkiye rekabeti bize bu yüzden fabrikadaki müdürl-

erin rekabetini hatırlattı. Bazen birbirleri ile en sert kavgaları da verseler günün sonunda aynı safta yer alıyorlar. Türkiye de İsrail de bölgede Amerikan emperyalizminin çıkarlarını savunma konusunda ihaleyi kimin alacağını kavgasını yapıyor. Bizim kalbimiz ise bölgede ve dünyada Filistin halkı ve onların dostlarıyla atmaya devam ediyor.

İsrail'le savaşacak olan bunları yapmaz!

Bakü-Tiflis-Ceyhan boru hattı ile Azerbaycan'dan İsrail'e günde 94 bin varil petrol taşımaz! (Suriye'deki üssü vuran İsrail savaş uçaklarının petrolünü Türkiye verdi!)

İran'la savaşta Kürecik radar üssü vasıtasıyla İsrail'e stratejik istihbarat sağlamaz!

Tamamen NATO silahları kullanan İsrail'in askeri tehdidinden bahsederken Rusya'dan 2,5 milyar dolar nakit paraya alınan S400 hava savunma füzeleri hangara kaldırılmaz! Üçüncü ülkelere göndermek için pazarlık yapılmaz!

İsrail'in NATO'da ofis açmasına karşı veto yetkisi varken buyurun gelin demez! İsrail'le kim karşı karşıya gelirse gelsin İsrail'i savunacağı belli olan ABD'nin ağası olduğu NATO'da bir dakika bile kalmaz!



ANAHTAR KELİMELER

Siyonizm nedir?

Dünyanın çeşitli yerlerinde yaşayan Yahudilerin, tanrı tarafından Tevrat'ta Yahudilere vadettiğine inanılan topraklarda bir din devleti (İsrail) kurmasını savunan, ırkçı, dinci, gerici ve sapık ideolojidir. Yahudilik ve Siyonizm ayrı şeylerdir. 19. yüzyılda ortaya çıkmış olan bu ideolojinin öncüleri, Yahudilerin zengin sınıflarına ve para babalarına dayanır. Yahudi işçiler, sosyalistler ve komünistler Siyonizme karşıdır. Siyonistler de azınlık devrim ve sosyalizm düşmanıdır. Yani her Yahudi Siyonist değildir. Dünya işçi sınıfı

din, dil, ırk ayrımına karşıdır. Siyonizm ise ırkçı, dinci bir ideoloji olarak işçi sınıfının düşmanıdır. İsrail bölgede emperyalizmin ileri karakolu konumundadır. İsrail, vadedilmiş toprakları elde etme hedefinden asla vazgeçmeyen, sömürgeci, yayılmacı, terörist ve soykırımcı bir devlet olarak dünya işçi sınıfının düşmanıdır. İsrail devleti meşru bir devlet değildir yıkılmalıdır.



Gündemi, fabrikaların ve sınıf mücadelesinin nabzını tutuyor.

İçin ÖRGÜTLÜ MÜCADELEYE!



İŞ CİNAYETİ RAPORU

TEMMUZ 2026

214

İşçi, iş cinayetlerinde hayatını kaybetti



İşkollarına Göre Ölüm



Ölüm Sebeplerine Göre



İşçi Sağlığı ve İş Güvenliği Meclisi | isigmeclisi.org | isigmeclisi@gmail.com | @isigmeclisi

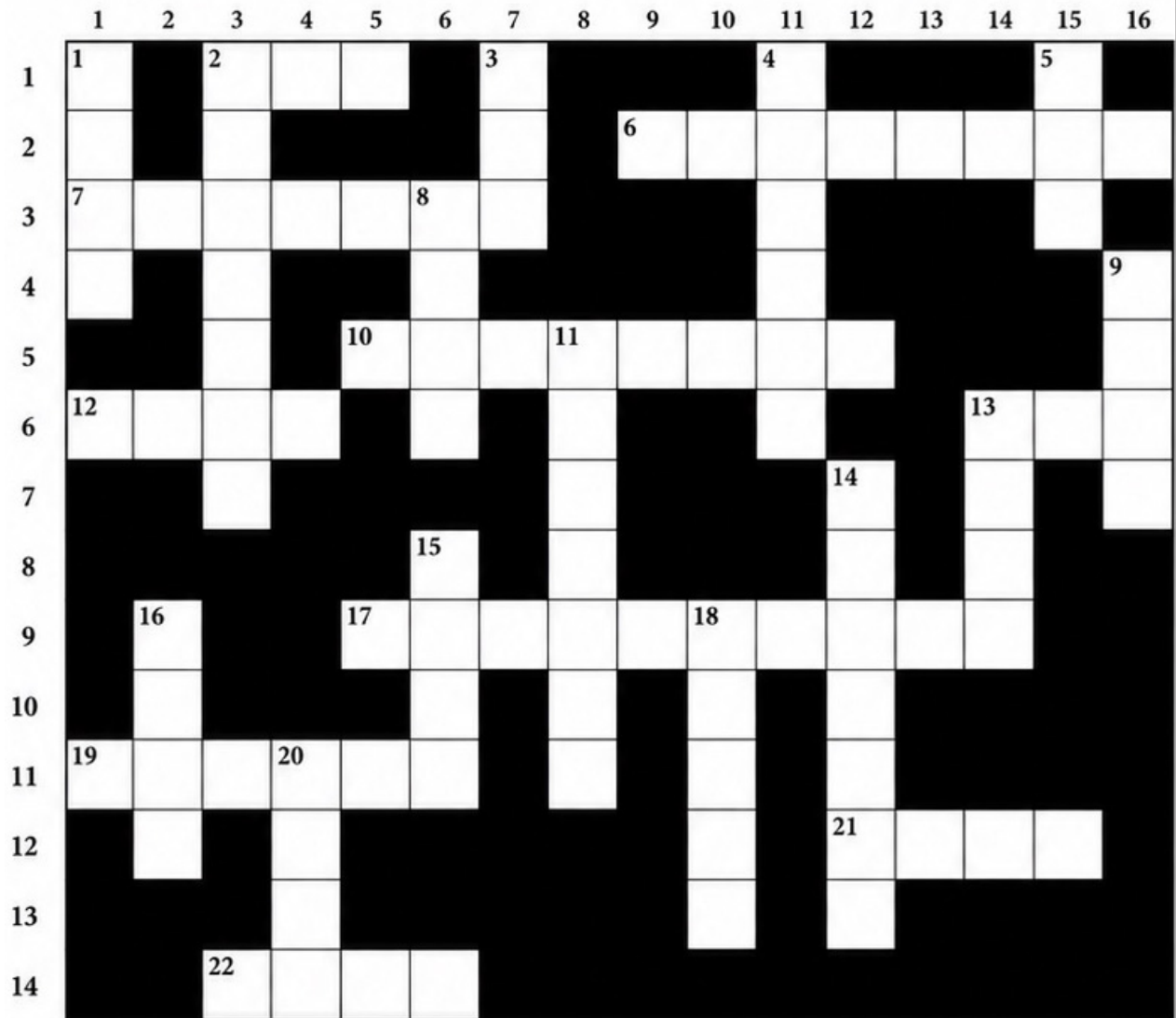
Kare bulmaca

SOLDAN SAĞA

- Arjantinli devrimci; Küba Devrimi'ne katılan ve Bolivya'da hayatını kaybeden simge isim.
- Toplantı ve gösteri yürüyüşü hakkını düzenleyen Anayasa maddesinin numarası.
- İşçilerin ekonomik taleplerini, temel hak ve hürriyetlerini savunmak için kurdukları birlik, örgütlenme.
- Baskıcı ve keyfi yönetim.
- İşi topluca bırakma eylemi.
- Evin bir bölümü.
- 22 Ekim 2025'te başlayan, 114 günün ardından başarıya ulaşan grevin yaşandığı işyeri.
- Bir sınıfın başka bir sınıf üzerindeki sistemli baskı aracı.
- Bir iş için harcanan beden ve kafa gücü.
- Kapitalizmin en büyük putu.

YUKARIDAN AŞAĞIYA

- Kanun.
- Patron sınıfının "kaza" dediği ama gerçekte olan.
- Etrafı sularla çevrili kara parçası.
- Hukuki bir işlemin geçerlilik şartlarında yasada öngörülen zorunlu bir unsurun eksik olması durumu.
- Bal yapan böcek.
- Para veya değerli eşya saklamaya yarayan kilitli kutu.
- Emekçi ve yoksul köylünün sembolü.
- Sermayenin kendileri için "patron" yerine tercih ettiği; işçilerin kendilerine bağlılığını ve muhtaçlığını vurgulayan kibirli ve ideolojik sıfat.
- Şeref, haysiyet.
- Hem sucuklarıyla hem de işçi direnişiyle ünlü marka.
- Olacağına dair iyi beklenti.
- "Her kadına iş, her işyerine ..."
- Hangisine ait olduğumuzu bilmemiz ve saflarını sıklaştırmamız gereken.
- Türkiye'nin para birimi.



HAKKIMIZ HUKUKUMUZ

Memlekette hakkını arayan işçi ve emekçilerin karşısına çıkarılan engellerden biri de valilik ve kaymakamlık makamlarınca ilan edilen eylem yasakları. Son olarak Ankara Valiliği'nin Doruk Madencilik ve Eti Krom işçilerinin eylemlerine yönelik 9 Ağustos-23 Ağustos tarihleri arasında 15 günlük yasaklama kararına şahit olduk. Yasaklama kararını tanımayan işçiler eylemlerine devam etti, gördükleri baskılara rağmen yılmadılar ve sonunda kazandı. Valilik ve kaymakamlıkların eylem yasaklama yetkisi var mı? Eylem yasakları hukuki mi? Eylem yasağı durumunda ne yapmak gerekir? İşçilerin ve emekçilerin hakları nelerdir? Tüm bu sorulara hem hukuk açısından hem de yaşadığımız mücadele deneyimlerinden yola çıkarak cevap verelim.

Vali, kaymakam, işçileri bakanı, hatta cumhurbaşkanı! Hiç kimse eylemleri keyfi olarak yasaklayamaz!

Valilik ve kaymakamlıklar 2911 sayılı Toplantı ve Gösteri Yürüyüşleri Kanunu'nun 17. Maddesini dayanak göstererek bu maddede yer alan "millî güvenlik, kamu düzeni, suç işlenmesinin önlenmesi, genel sağlığın ve genel ahlâkın veya başkalarının hak ve özgürlüklerinin korunması" gibi gerekçelerle yasaklama kararı vermektedir. Bu madde, keyfi olarak uygulanamaz. Karar, somut olarak gerekçelendirilmek zorundadır.

ÇÜNKÜ; İşçilerin, emekçilerin ve her Türkiye Cumhuriyeti vatandaşı **Anayasa'nın 34. Maddesi** uyarınca **"ÖNCE DEN İZİN ALMADAN,**

silahsız ve saldırsız toplantı ve gösteri yürüyüşü düzenleme hakkına sahiptir."

Susma haykır! Anayasa 34 açık! Toplantı, yürüyüş, eylem haklı!

Eylem yasakları defalarca yargıya taşınmıştır. Yakın dönemde 19 Mart sürecinde Saraçhane eylemleri sırasındaki yasaklamalar İstanbul 3. İdare Mahkemesi tarafından hukuka aykırı bulunarak "Kararın, demokratik toplum düzeni için gerekli nitelikte, temel haklara en az müdahaleye olanak veren ölçülü bir sınırlama niteliğinde olmadığı ve kamu yararı amacı da taşımadığı sonucuna varılmıştır." Gereğesiyle iptal edilmiştir. 2025'te Gaziantep'teki Başpınar Organize Sanayi Bölgesi'ndeki tekstil işçilerinin eylemlerine karşı Valiliğin yasaklama

kararının yürütmesi de Gaziantep 8. İdare Mahkemesi tarafından benzer gerekçeyle durdurulmuştur.

Eylem için izin almak gerekmiyor mu? Hayır, GEREKMİYOR! Yapmak için izin almak zorunda olduğunuz hiçbir şey sizin hakkınız değildir! Nefes alırken izin alıyor musunuz?

Bu sebeple hiçbir eylem, yürüyüş, basın açıklaması vb. izne tâbi değildir. Buna 1 Mayıs'ı Taksim'de kutlamak da dahildir ve Anayasa Mahkemesinin bu doğrultuda kararları vardır. Ayrıca resmi bildirim yapma zorunluluğu da yoktur. Örneğin, bir sendikanın ya da partinin, sosyal medyadan yer ve zaman belirterek yaptığı eylem çağrısı ile bildirim yapmış sayılır.

Ne yapmalı?

Yasaklama kararları hemen uygulanıyor ama mahkemenin

bu kararları iptal etmesi zaman alıyor. Bu durumda mahkemeyi beklemek Anayasal hakkımızdan vazgeçmek anlamına gelir. Maden işçileri beklemedi. Anayasal haklarını kullanarak eylemlerine devam ettiler. Baskıya uğrasalar da gözüaltına alınsalar da kaldıkları yerden mücadeleyi sürdürdüler. Sonuçta eylemleri hem haklı, hem meşru hem de yasalı. Yasa dışı çıkan yasakçı istibdad rejimiydi. Bu yüzden işçileri gözüaltına alsalar bile bırakmak zorunda kaldılar. İşçiler de yılmadılar, birliklerini bozmadılar, halkın desteğini arkalarına aldılar ve sonunda kazandılar. "Ne yapmalı?" sorusunun cevabı buradadır. Haklarımızı ancak onları kullanarak savunabiliriz. En büyük gücümüz haklılığımız, birliğimiz ve örgütlü mücadelemizdir. Yüzlerce eylemde sınanmış bir gerçektir bu!

*Levent Dölek***Adalet de işçilerle gelecek**

26 Ocak 2022... “Bu kişi Hablemitoğlu cinayeti zanlısı olarak şu anda ül-kemiz yargısına hesap veriyor!” Erdoğan, Star TV canlı yayınında Hab-lemitoğlu cinayetinin zanlılarından Nuri Gökhan Bozkır’ın MİT tarafın-dan Ukrayna’dan Türkiye’ye getirilişini böyle duyurmuştu. Bir akademisyen olan, Fethullah Gülen cemaatinin devlet içindeki kadrolaşmasını, Alman va-kıflarının Türkiye’deki faaliyetlerini ele alan kitaplarıyla gündeme gelen Necip Hablemitoğlu’nun adı MİT Müsteşarlığı için de geçmişti. Nuri Gökhan Bozkır’ın ifadelerine göre, suikastı yapan ekibin başında Albay Levent Göktaş vardı. Özel Kuvvetler’de görev yapan, Öcalan’ın Türkiye’ye getirilmesi operas-yonunda da yer alan, sonraki yıllarda Ergenekon davalarında hapis yatan Albay Levent Göktaş’ın da adının 2002 yılında MİT Müsteşarlığı için geçtiği söylendi. Hablemitoğlu cinayeti için hep Fethullahçılar işaret edilmmişti. Şimdi ise Ergene-kon sanığı bir albay cinayetin bir numarası olarak suçlanıyordu. Tam 20 yıl sonra yıllarca üzeri kapatılmış bir faili meçhul cinayet dosyası yeniden açılırken, Necip Hablemitoğlu’nun eşi Şengül Hablemitoğlu paylaşımında “Adalete, devlete inancımızı ve güvenimizi kaybettik...” diyordu ve kendilerine hiçbir yetkilinin ulaşip bilgi vermediğinden yakınıyordu. 18 Mayıs 2023... Ankara 28’inci Ağır Ceza Mahkemesi’nde görülen davada tüm sanıklar tahliye edildi!

Bu olanları niye hatırlatma ihtiyacı duyduğumuz belli. Adalet Bakanı Akın Gürlek’in Uğur Mumcu ve Muhsin Yazıcıoğlu dosyalarının yeniden açıldığını duyurmasının ardından pek de bir beklenti içinde olmamak gerektiği açık. Hele ki Akın Gürlek’in “ucu nereye giderse gitsin” sözü, bu işlerin bir yere varmayacağını ilanı gibi adeta. Futbolda yönetim “hocamızın arkasındayız” dediğinde birkaç haftaya kalmaz hocanın kovulacağını anlarsınız ya; üst düzey bir devlet yetkilisi çıkıp da bir dava için “ucu nereye giderse gitsin” dediğinde de yine anlarsınız ki bu iş de bir yere varmayacak. Sebebi açık değil mi? “Ucu nereye giderse gitsin” diyen, işin ucunda büyük nüfuz sahibi mercilerin, yani aslında devletin ve/veya devletlerin olduğunu ikrar ediyor demektir. Dolayısıyla gerçekten de Uğur Mumcu cinayeti için dönemin Emniyet Genel Müdürü Mehmet Ağar’ın söylediği gibi “tuğlayı çekerseniz duvar yıkılır!”. Duvarın müteahhitlerinden ve muhafızlarından o duvarı yıkmayı beklenir mi? O duvarın adını koyalım. O duvar adlı adınca kontrgerilladır. NATO’nun komünizm tehdidi adı altında ABD’nin/CIA’nın üye devletlerde (bu ülkelerin iktidarlarının, ordularının vb. tam bir işbirliği ile) kurduğu işçi ve halk düşmanı gizli orduların adıdır kontrgerilla! Karanlıkta bırakılmış ne kadar katliam varsa (1 Mayıs, Maraş, Çorum, Sivas, Gazi, 10 Ekim vb.) ne kadar cinayet varsa (Kemal Türklerler, Abdi İpekçiler, Bahriye Üçoklar, Uğur Mumcular, Necip Hablemitoğulları, Hrnt Dinkler, Tahir Elçiler...) onun altında kontrgerillanın imzası vardır. Meseleyi bu şekilde kavradığınızda, nasıl oluyor da Hablemitoğlu dosyasındaki gibi FETÖ ile Ergenekoncular aynı suikastın sanıkları oluyor diye kafanız karışmaz. Gerçek gazetesinde “12 Eylül Terör Örgütü” başlıklı yazımızda kanıtlarıyla birlikte yazmıştık. Resmî anlatının aksine, Fethullahçıların devlete sızmadıklarını, ellerindeki NATO kartvizitiyle, ABD’nin bizim çocuklar dediği 12 Eylül paşalarının himayesinde devlete yerleştiklerini bilerseniz, olaylara farklı bakarsınız.

Kontrgerilla içinde birbiriyle rekabet içinde olan, birbirinin kuyusunu kazan, bir diğerini hapse attıran, hatta işi öldürmeye kadar vardırıran gruplar hep var olagelmıştır. Bugünün istibdadı bir yarı-askerî rejimdir ve zannedilenin aksine bir “tek adam yönetimi” değil, tam da bu sivil/askeri güç odaklarının hem rekabeti hem de işbirliği üzerinde yükselen bir yapı söz konusudur. O yüzden medyatik operasyonlar yapıldığında, iktidar ve nüfuz sahibi görünen asker/sivil kişiler yargılanmaya, gözaltına alınmaya başlandığında memlekette “iyi şeyler de oluyor” havasına kapılmamak gerekir. Yazının girişinde iki tarih vermiştik. İkinci tarihe tekrar dönüp bakın! 18 Mayıs 2023! 14 Mayıs 2023’te yapılan Cumhurbaşkanlığı seçimlerinin ilk turundan hemen sonra ve ikinci turundan hemen önce! Tesadüf mü? Cumhurbaşkanlığı seçimlerinin iki turu arasında yaşanan olaylara dönüp bakın. Diyebiliriz ki 14 Mayıs ve 28 Mayıs tarihlerinde görünürde seçmenler bir tercih yapmış, ama çok açık ki perde gerisinde de yarı-askerî rejimin odakları da bir kararda ortaklaşmıştır. Bu ortaklaşmada Hablemitoğlu davası “bir rehine pazarlığı” rolü oynamış mıdır? Neden olmasın? Şimdi hakikatin ortaya çıkarılmasını mı yoksa yarı-askerî rejim içinde yeni rehine pazarlıklarını mı beklemeliyiz? Muhsin Yazıcıoğlu davasında yapılan tutuklamalar belli ki Fethullahçı asker ve polisleri hedef alıyor. Kontrgerillanın zaten taca atılmış unsurlarını tutuklamak kolay. Peki ya Uğur Mumcu dosyası? Bugün yarı-askerî rejim içinde “petrol açılımı” karşısında merkezkaç eğilimler gösteren kimilerine bir gözdağı olabilir mi? Neden olmasın? Ama NATO’nun zincirleriyle bağlı istibdadın, NATO kontrgerillasını tasfiyeye yönelmediği, yani duvarı yıkacak tuğlaları çekmeyeceği kesin!

Yarı-askerî rejim içindeki hesaplaşmalar nereye varacak göreceğiz. Onun dışında geriye siyasi operasyonların savcısı, malvarlığı ile ilgili şaibelerle tartışılan bir adalet bakanının bir temiz eller savaşçısı olarak gösterilmesi kalıyor. Medyatik davalar, ünlülerin gözaltı görüntüleri, istibdadın aparatlarına yönelen soruşturmalar vb. “hesap ver” demesi gereken insanlara “sesimizi duy” dedirtmeye başladıysa, operasyonun bu kısmı işliyor demektir. Bu da hakikatin ortaya çıkmasını, adaletin sağlanmasını değil, ama yeni siyasi operasyonları beklememiz gerektiği anlamına gelir. İşçiler, emekçiler bu tuzağı görmeli ve bu tuzağa düşmemeli. İstibdadın daha yeni maden işçilerinin önderleri Gökay Çakır’ı ve Başaran Aksu’yu nasıl hukuku ayaklar altına alarak içeri attığını unutmamalı. O karanlık duvarı inşa ve muhafaza edenler asla o tuğlayı çekmeyecek! Her katliam anmasında haykırdığımız gibi katillerden hesabı emekçiler soracak! Hürriyet de adalet de işçilerle gelecek!

Filistin’de İntifadalar bitmez, Filistin halkı teslim olmaz!



Filistin’in Siyonistler tara-fından, emperyalist güçlerin destekleriyle sömürgeleştiril-meye başlamasının üzerinden bir asırdan fazla zaman geç-ti. Bu süre zarfında Filistinli Araplar önce İngiliz manda-sına, sonra Siyonist İsrail’in zulmüne ve başta ABD olmak üzere neredeyse tüm emper-yalist güçlerin İsrail’i destek-leyen icraatlarına karşı koy-dular. Defalarca ayaklandılar, isyan ettiler, örgütler kurdu-lar, mücadeleyle atıldılar.

Bu mücadelelerin ikisi, özel bir isimle, **İntifada** ola-rak anılıyor: 1987’de başla-yan Birinci İntifada ve 2000 yılında başlayan İkinci İn-tifada. Bu Eylül ayı, İkinci İntifada’nın başlamasının 26. yıldönümü.

Nedir İntifada?

İntifada kelimesi Arapça’da “bir şeyi üzerinden silkeleyerek atmak” anlamına gelen bir kökten türer. “Silki-nerek kalkmak, ayağa kalk-mak” gibi anlamlara gelir. Yani bir ayaklanmadır intifa-da, ama aynı zamanda üzerin-deki ağırlığı, Filistin özelinde Siyonist işgal ve sömürgecili-ği üzerinden atmaya amaçla-yan bir ayaklanma.

Bu arada, sadece bu iki özel olayın bu adı alması, Fi-listin direniş tarihinde başka ayaklanma düzeyinde kalkış-maların olmadığı anlamına gelmez. Mesela Filistin hal-kının 1936-1939 yıllarında İngiliz mandasına ve onların desteklediği Siyonist terör ör-gütlerine karşı başlattığı ayak-lanma, Filistin tarihinde 1936-39 Devrimi olarak geçer. Bir diğer örnek; 2015-2016 yıllarında bilhassa kadınların, çan-talarına koydukları bıçaklarla kontrol noktalarında Siyonist askerlere öldürüleceklerini bilerek yaptıkları saldırılara da “bıçak intifadası” adı ve-rilmiştir.

Birinci’den İkinci’ye

1960’lar ve 1970’lerde Fi-listin mücadelesinin ağırlık merkezi büyük ölçüde Filis-tin dışındaki gerilla örgütleri olmuştur. 1980’lerde bunla-rın çatı örgütü olan Filistin Kurtuluş Örgütü Lübnan’dan Tunus’a taşınmak zorunda

kalmıştı. İşgal altındaki Filis-tin toplumunun Siyonistlerce topraklarından sürülememiş geniş halk bölükleri de doğru-dan, günlük yaşamlarının her anında düşmanla karşı karşıya gelmeye ve mücadeleye baş-lamıştı. İşte Birinci İntifada, 1987’de İsrail işgalinin Filis-tinliler açısından dayanılmaz bir hale geldiği bir aşamada ortaya çıktı. Filistin toprak-ları, halkın eline geçirdiği taşlarla, sapanlarla, molotof kokteylleriyle düşmana karşı durmasına sahne oldu. Gide-rek büyüdü ve 1993 yılında Yasir Arafat öncülüğünde FKÖ’nün İsrail ile Oslo iha-net antlaşmasını imzalaması-na kadar devam etti.

Fakat Arafat önderliğinin yumuşayarak İsrail ile ma-saya oturması da, Oslo’da Siyonistlerce verilen ve asla tutulmayan sözler de Filistin halkını sokağa döken koşul-larda bir iyileştirme yaratma-dı. Ortada halen bir Filistin devleti yoktu, Siyonist yerle-şimler hızla genişliyordu, Batı Şeria giderek parçalanıyor, kontrol noktaları ve hareket kısıtlamaları Filistin halkının boğazını giderek daha fazla sıkıyordu.

Bu kez silahlar konuşuyor

Bu gidişat sonucunda 28 Eylül 2000 tarihinde Filistin halkı bu kez direniş örgütle-rinin öncülüğünde yeni bir ayaklanma başlattı. Belirtilen tarihte Ariel Şaron adlı Siyo-nist, Harem-üş Şerif’e gire-rek İsrail’in Kudüs üzerindeki egemenlik iddiasını yinele-miş, bu provokasyon Filistin halkını sokağa dökmüştü. İsrail polisi protestocu halka ateş açtı ve bu yüzden ayak-lanma hızla yayıldı. Filistin direniş örgütleri çatışmaları 48 topraklarına da taşındılar ve genel olarak bakıldığında ayaklanma silahlı bir karak-tere kavuştu. İsrail ise tanklar, helikopterler ve savaş uçakları dahil ağır askerî güç kullandı. Batı Şeria’daki Filistin kentle-rine operasyonlar düzenledi, sokağa çıkma yasakları ve ku-şatmalar uyguladı, ev yıkım-ları gerçekleştirdi ve Filistinli örgütlerin liderlerine yönelik suikast politikasını genişletti. Ayaklanma 2002’de do-

ruğa ulaştı, fakat 2004’te Arafat’ın ölümünden sonra yavaşladı ve 2005’te sona erdi. Toplamda 4.000’den fazla Filistinli İkinci İntifada süresince Siyonistlerce katle-dildi. 1.000 kadar Siyonist de bu süreçte öldürüldü. İkinci İntifada Filistinliler açısından askerî bir zafer değildi. Fakat Filistin halkının, içlerindeki işbirlikçilerin varlığına rağ-men kolay kolay teslim alı-namayacağını bir kez daha kanıtladı.

İntifada sürüyor

Bugün, Filistin halkını topyekûn bir ayaklanma-ya sevk eden koşullar daha da ağırlaşmış durumda. Fi-listin halkı yakın zamanda İsrail’in yeni bir soykırım ve etnik arındırmasına maruz kaldı. İsrail durmuyor, böl-gedeki emperyalizm yanlısı tüm güçlerin açık veya gizli onayıyla Gazze’yi yutma, Fi-listin direnişini silahsızlan-dırma çalışmalarına devam ediyor. Lübnan’daki işgalini ve katliamlarını sürdürüyor. Suriye’de yeni toprakları iş-gal ediyor. Batı Şeria’daki Filistinlileri sürekli silahlı bir baskı altında tutarak ve bir yandan da yeni Siyonist yer-leşimler açarak bezdirmeye çalışıyor.

Filistinliler de son dö-nemde 2018’deki Büyük Geri Dönüş Yürüyüşü gibi kitlesel eylemler ve enternasyonal sahada genişleyen bir destek çalışması ile Siyonizme yanıt-lar verdi. Aynı zamanda 2023 Ekim ayındaki El Aksa Tûfânı operasyonu gibi askeri yanıt-lar da üretiyorlar. Mücadele etmeyi, Siyonizm ve emper-yalizme karşı savaşlarını sür-dürüyorlar.

Filistin halkı yüzyıldan uzun süredir direndi ve di-renmeye devam ediyor. Bize düşen, Filistin halkının em-peryalizm ve Siyonizme karşı mücadelesine en yüksek des-teği sağlamaktır. Bir yandan İsrail ile mücadeleyi, diğer yandan Filistin’e desteği il-keli, sistematik ve güçlü bir şekilde sürdürmeliyiz. Siyo-nizm illetini de emperyalizm zilletini de bu topraklardan söküp atmak Gazze’den Edirne’ye ortak davamızdır!



Okuyan bir işçi soruyor

Yedi kapılı Teb şehrini kim kurmuş?
Kitaplara bakarsanız kralların adı var.
Krallarca mı taşınmış o koca koca taşlar?
Ya Babil, defalarca yıkılmış,
Kim yeniden inşa etmiş onu tekrar ve tekrar?

İnşaat işçileri hangi evlerinde otururmuş
Altın gibi parlayan Lima kentinin?
Çin Seddi'nin yapımının bittiği akşam
Duvarcı ustaları nereye gitmiş, bilin.

Şanlı Roma zafer anıtlarıyla dolu, onları kim dikmiş?
Kimleri yenip zafer kazanmış kayzerler?
Dillere desten Bizans'ın sakinleri için
Yok muymuş saraylardan başka oturacak yer?

Masallar ülkesi Atlantis'te bile
Şehir okyanusun suları altında kalırken
Dehşet içinde kölesini çağırıyormuş herkes.
Gencecik İskender nasıl olmuş da
Ele geçirmiş Hindistan'ı, tek başına mı?

Sezar Galyalıları yenerken
Bir aşçı bile mi yokmuş yanında?
İspanya kralı Filip ağlamış filosu batınca
Bir tek o mu gözyaşı dökmüş?

Yedi Yıl Savaşı'nı İkinci Frederik kazanmış,
Kimse yok muymuş beraberinde?

Her sayfasında kitapların bir zafer.
Peki kim hazırlamış ardından ziyafeti?

On yılda bir zuhur etmiş bir büyük adam.
Kim ödemiş peki bedelini?

İşte size bir alay öykü
Bir alay da soru.

Bertolt Brecht

Sungur Savran

Sanat alanının Marx'ı Brecht'tir!

20. yüzyıl dünya tiyatrosunun ve devrimci sanatın devi Bertolt Brecht'in ölümünün 70. yıl dönümünü yeni geride bıraktık (14 Ağustos 1956). Bu sözün ağırlığını tartmak istiyorsanız Brecht'in yan sütunda yer alan şiirine bakın: "Okuyan Bir İşçi Soruyor".

Bu şiirdeki pedagojiye dikkat! Herkesin aşına olduğu olayları birdenbire başka bir ışığa yerleştiriyor şiir. Sorguluyor insana. O güne kadar aşına olanı yabancılaştırıyor. Ve en önemlisi cevap vermiyor, soruyor: "İşte size bir alay öykü/Bir alay da soru." Brecht, sadece tiyatrosunda değil şiirinde de muhatapını, okurunu, işçiyi, emekçiyi, **aktif ve sorgulayan özne** haline getirmeye çalışıyor. Al sana sorular diyor. İş başa düşüyor! Yine işçinin başına!

Yazımıza dönersek, başlığı okuyan bazı okurlarımız, "demek Brecht Marksist sanatçılar arasında herkesten daha parlak, daha önemli deniyor" diye düşünebilir. Hayır, meramımız o değil. Brecht tiyatrodaki bildiğimiz kadarıyla en iyidir ama esas söylediğimiz başka: Brecht'in erdemi, sanat alanının Marx'ı olması. Marx nasıl bilim ve felsefede devrimci pratiğin bilimsel düşüncesini, kılavuzunu, fenerini yaratmışsa, Brecht de Marksist sanatın yol göstericisi, teorisyeni, diyalektisyeni olmuştur. O, Marksist sanatın özbilincidir.

Önemli olan Brecht'in sanatı alımlayan topluluğu aktif ve bilinçli hale getirmeye çalışması, sanatın hayatla ilişkisini kurmasını ve görüntünün ardına geçmesini sağlamasıdır. Nasıl Marx kapitalist üretimin toplumsal biçimlerinin ardındaki derin sırrı ortaya çıkararak bütün sınıfları çağdaş toplumda kapitalist ile işçi arasındaki uzlaşmaz çelişki karşısında tavır almak zorunda bırakmıştır, Brecht de onun bilim alanında yaptığını, onun sadık bir öğrencisi olarak sanat alanında yapmaya baş koymuştur. Ve bunu fazlasıyla başarmıştır.

Kimileri artık Brecht'in modasının geçtiğini söylüyor. Sanat modayla yürümez. Hayır, Brecht, Marx'a karşı 1970'li yılların sonunda başlayan büyük taarruzun sonucunda, nasıl sanat alanında onunla var olduysa yine onunla birlikte tarihin karanlığına gömülmek istendiği için açık saldırı altında kalmıştır. Bakın Bir Fransız yazar kendi ülkesinde Brecht'in defterinin dürülmesini nasıl anlatıyor:

"[Brecht'in] mutlak usta gibi görüldüğü yılı, hatta ayı bile kesin biçimde saptayabiliriz: Nisan 1979. *Le Monde* gazetesinde, Michel Cournot oyuncuların ve seyircilerin geri zekâlı çocuk muamelesi görmesinden nefret ettiğini yazıyordu. Birkaç gazete, Ionesco'nun, Arrabal'ın [ve başka ünlülerin] imzaladığı bir manifesto ile oyun yazarı-yönetmen Brecht ile öğrencilerinin Stalinist totalitarizmini mahkûm ediyordu. Aynı yıl Guy Scarpetta Grasset yayınevinde *Brecht ya da Ölü Asker* başlıklı bir kitap yayınlıyordu." Scarpetta'dan bir alıntı: "Brecht Kamboçya'da ya da Kolıma'da öldü, her nerede Marksizm kendi cisimleşmesinin canavarlığını gün ışığında ortaya koyduysa." (Aktaran: Olivier Neveux, *Brecht et les mauvais temps modernes*, La Fabrique Editions, 2026, s. 16-17).

Fransa'da anti-komünist "Yeni Filozoflar" Michel Foucault'nun desteğiyle 1975'te Marx'a ve fikir arkadaşlarına büyük bir taarruz başlatmıştı. Hemen dört yıl sonra sıra demek ki Brecht'e gelmişti. Görüyorsunuz, burjuvazinin ve onun yamacına sığınan zengin modern küçük burjuvazinin ideologları Brecht'i neden devirmeye çalışıyor tam da Marx'ın düşünce yoldaşı olduğu için. Sanat alanını, aynen düşünce alanı gibi, sınıf mücadelesinin dışında düşünmek en büyük hatalardan biridir.

Brecht hakkında yazılacak çok şey var. Ama yerimiz yok. Bu konuda okura *Devrimci Marksizm* dergisinin çok yakında yayınlanacak olan 63. sayısında yayınlanacak yazıları okumasını kuvvetle tavsiye edelim.

Ülkemizde Brecht sınıf mücadelesinin devrimci bir kabarış içinde olduğu 1960-1980 arasında işçi ve emekçiler arasında tanınan, gençlerin, öğrencilerin pınarından su içtiği, en yetenekli tiyatrocuların feyiz aldığı bir pınardı. Ankara Sanat Tiyatrosu ve Dostlar Tiyatrosu gibi işçi sınıfından ve halktan yana tiyatroların repertuarı büyük ölçüde Brecht oyunları ve Brechtvari tekniklerle bezenmiş başka oyunlarla seyircinin hem aktifleşmesini ve bilinçlenmesini hem de eğlenmesini sağlıyordu. Brecht tiyatrosuna "doktriner" ya da "didaktik" suçlaması yapmak şaşırtıcıdır. Brecht gerek kimi "hit" haline gelen şarkıları ile müziği ve dansı, gerek Şarlo tipi maskaralığı ve palyaçoluğu tiyatronun ayrılmaz parçası haline getirmiştir. Brecht seyirciyle, oyuncularını onlarla konuşturarak, oyunu kesip oyuncularına şarkı söyleterek iletişim kurar. Brecht'in Çin tiyatrosuyla kurduğu ilişki, emperyalist toplum aydınlarının henüz kapitalizm-öncesi bir evrede yaşamakta olan toplumların bilgelğine değer vermesi anlamında örnek bir tutum olmuş ve tiyatrosunu başka kültürlerin geleneklerini sahiplenme yoluyla daha ilginç kılmıştır.

Brecht sahnelerle döndüğünde işçi sınıfının, aydınların ve sosyalist gençlerin yeniden idolü olacaktır. Çünkü aslında ancak denklemin iki yanı birbirini destekleyecek olursa Brecht geri dönebilir. Brecht geri döndüyse, işçi sınıfı artık kıpırdanmaya, hatta ayağa kalkmaya başlamış demektir. Öte yandan, Brecht kendisi, işçi sınıfının ve halk kitlelerinin bilincini yükseltme konusunda devrimci partinin en güçlü müttefiki olacaktır.

Devrimci İşçi Partili Öğrenciler

Üniversitelerde yeni öğretim ve mücadele yılı başlıyor:

Geleceksizliğe teslim olmamak ve geleceğimizi birlikte inşa etmek için DİP'li Öğrenciler saflarına!

Yeni bir öğretim yılı daha başlıyor. Peki bizi nasıl bir yıl ve nasıl bir gelecek bekliyor? Üniversitede barınma sorunu, geçim sıkıntısı, baskı, kayırmacılık ve güvencesizlik; mezun olduğumuzda ise düşük ücret, uzun çalışma saatleri, mobbing ve işsizlik... Bize dayatılan bu geleceksizliğin karşısında önümüzde iki seçenek var: Ya her birimiz kendi başımıza bu düzenin dayattıklarına boyun eğeceğiz ya da aynı geleceksizliğe mahkûm edilenler olarak yan yana gelip örgütleneceğiz.

Biz ikinci yolu seçiyoruz. Ve sizleri örgütlenmeye ve birlikte mücadeleye çağırıyoruz!

Çünkü şimdi kampüste yaşadığımız sorunlarla gelecekte işyerinde yaşayacaklarımız birbirinden bağımsız değil. Birçoğumuz zaten okul masraflarını karşılamak için çalışıyoruz ve bu gerçeği yaşayarak görüyoruz. Tüm sorunlarımızın kaynağı aynı düzen. Öyleyse bakış açımızı üniversiteleri aşmalı.

Mücadelemiz de kampüslerle sınırlı kalmamalı; öğrencilerden iş-

çilere, üniversitelerden fabrikalara uzanmalı. Geleceğimizi bize dayatılan bu düzene bırakmamak için bugünden örgütlenmeliyiz. Emperyalist kapitalist düzeni bilimsel olarak kavramalıyız ve onu değiştirmek için bilimsel sosyalizmle buluşmalıyız.

Gazze'den İran'a Latin Amerika'dan Ukrayna'ya Ameri-

yonist mücadele geleneğinin mirasçılarıyız. Ulusların ve dillerin tam eşitliğini şiar edinmiş enternasyonalistleriz!

Örgütlenmeden ve mücadele etmeden de hayat devam ediyor kuşkusuz... Ama gelin beraber bizi üniversitede ve



kan emperyalizminin, İsrail Siyonizminin ve müttefiklerinin katliamlarına karşı insanlığın safında yerimizi almalıyız. Bizler Denizlerden bugüne uzanan gençliğin devrimci, anti-emperyalist, anti-Si-

sonraki hayatımızda nelerin beklediğine bakalım:

Erdoğan tarafından atanmış ve üniversiteleri kayyım mantığıyla yöneten rektörler, bu rektörlerin oluşturduğu idari yapı, bu yapıya

hizmet eden özel güvenlik ve polislerle iç içe bir kampüs hayatı; sadece siyasi iktidara değil, muhalif bile olsa hâkim sınıfların düzeyine hizmet etmek üzere akademik kadroları işgal etmiş insanların gözetiminde bir öğrenim hayatı... Memleketin üzerine çöken, işçiyi emekçiyi ezen, basını susturan, hapishaneleri gazetecisinden komedyenine muhaliflerle dolduran, baskıcı ve keyfi yönetimin yani istibdad rejiminin üniversiteleri böyle olur!

Yıllar sonra mezun olup da bir şekilde iş bulabilirsek eğer bizi bekleyen şey; zorunlu mesailer, 12 saati aşan çalışma saatleri ile hayatımızın sermaye tarafından ele geçirilmesi, her türlü ayrımcılık, baskı ve mobbing. Ve hepsinin sonucunda hayatımızı asgari ölçüde devam ettirebilmemizi sağlayacak başka bir ifadeyle patronlara kâr sağlamak üzere her sabah yeniden işe gelmemizi sağlayacak kadar düşük bir ücret.

Peki ne yapılmalı?

Bu düzenden şikayetçi olmak yetmez, düzeni değiştirmek için

harekete geçmeliyiz. Bizimle aynı kaderi paylaşıp aynı yolda yürütecek kişilerle yan yana gelmeliyiz. Bu düzenin dayattığı geleceksizlik ortaksa geleceğimizi için vereceğimiz mücadele de ortak olmalı! Zenginlerin düzenini değiştirecek olan da bu düzen altında sömürülenlerin örgütlü mücadelesidir! Kampüslerden işyerlerine, işyerlerinden fabrikalara uzanan bir mücadeleyle; sömürülenler, geleceği çalışanlar ve hayatları bir avuç insanı zengin etmek uğruna ellerinden alınanlar olarak ortak mücadelemizi büyüteceğiz! O halde kampüslerde örgütlenmeliyiz. Parasız ve nitelikli yurtlar ve yemek hakkı, parasız, bilimsel, nitelikli bir eğitim için mücadele etmeliyiz! Kampüslerde istibdada karşı hürriyetin sesini yükseltmeliyiz!

İşte DİP'li Öğrenciler bu mücadeleyi üniversitelerde örgütlemek için var! İşçilerle, öğrencilerle ve tüm emekçilerle birlikte örgütlü mücadeleyi büyütmek; sömürüye, eşitsizliğe ve geleceksizliğe karşı mücadele etmek için sınıfının yanında yerini al! **DİP'li Öğrenciler'e katıl!**

Düzgün Yeşil

24. Munzur Kültür ve Doğa Festivali üzerine

24. Munzur Kültür ve Doğa Festivali bu yıl 29 Temmuz ile 2 Ağustos tarihleri arasında "Hafıza ve özgür yaşam için doğamıza, dilimize, kültürümüze ve inancımıza sahip çıkıyoruz!" şiarıyla gerçekleştirildi.

Festival, Dersim coğrafyasının ulusal ve uluslararası ölçekte bilinmesini ve tanınmasını sağlayan çok önemli bir politik, kültürel ve sınıfsal etkinlikler toplamı olarak işlev görüyor. Festival, 90'lı yıllarda köy boşaltmaların, Dersim'in insansızlaştırılmasının, ağır baskıların ve Dersim doğasına yönelik sistematik saldırıların olduğu bir dönemde başlamıştı. 2020 ve 2021 yıllarında Covid-19 nedeniyle festival yapılamadı. Ayrıca birçok kez terör, zaman zaman da sanatçılar ve program içerikleri bahane edilerek yasaklanmasına rağmen o günden bugüne kesintisiz bir şekilde yapılmaya devam ediyor.

Yurtlar festival için tahsis edilmedi

Dersim Sanat Sokağı'nda düzenlenen basın açıklamasında ilk olarak konuşan Dersim Dernekleri Federasyonu (DEDEF) Genel Başkanı Yaşar Gelincik, festival hazırlıkları sürecinde çeşitli zorluklarla karşılaştıklarını belirtti.

Festival için kente gelecek konukların konaklaması amacıyla okul yurtlarına yaptıkları başvuruların sonuçsuz bırakıldığını da aktaran Gelincik, ilk etapta olumlu yanıt aldıklarını ancak daha sonra

yurtların "tadilat" gerekçesiyle tahsis edilmediğini söyledi. "Yurtlarınızın tadilatı her yıl aynı döneme mi denk geliyor?" diye soran Gelincik, "Bin bir zorlukla Dersim'deki kurumlarımızla birlikte festivalimizi gerçekleştirmeye çalışıyoruz. Tüm dostlarımızı Munzur Festivali'ne katılmaya çağırıyoruz." ifadelerini kullandı. Gelincik, festival boyunca Dersim'de uygulanan politikalara karşı ortak bir duruş sergileneceğini ifade etti.

DEDEF de tarihsel ve toplumsal hakikatimizi sahiplenen, barışı eşit haklar temelinde savunan, doğayı, kültürü ve halkların kardeşliğini esas alan tüm dostlarımızı, emekçileri, kadınları, gençleri ve aydınları Munzur'a, Dersim'e, doğamıza ve özgürlüğümüze sahip çıkmaya ve festivale katılmaya çağırdı.

Programın açıklanmasıyla birlikte eleştiriler tepkiler yükselmeye başladı

Munzur Kültür ve Doğa Festivali öncesinde sosyal medyada yoğun boykot çağrıları yapıldı ve bazı kurumlar festivale katılmama yönünde karar aldı. Tartışmalar, genelde festivale katılacak CHP'li katılımcılara ve politikalarına yönelik eleştirilerle ilgiliydi. İlerleyen süreçte tartışmaların seyri değişti. Panelistlere yönelik de oldukça sert tartışmalar yaşandı. Dersim'in sorunları konusunda yeterli bilgi sahibi olmayan kişilerin programda bulunması, her sene aynı örgütlerle ilişkili aynı isimlerin ve aynı gün-

demlerin öne çıkması eleştirildi. Sıklıkla festivalin amacından uzaklaştığı söylendi ve düzenlenme biçimine de itirazlar oldu.

Tertip Komitesi; programın hazırlanış biçiminin eleştirilmesine, siyasi katılımlara yönelik itirazlara (örneğin Özgür Özel'in geleceği idiaları) ve bu tartışmalar etrafında oluşturulan bilgi kirliliğine tepki göstererek festivalin halka ait olduğunu vurguladı.

Bizim görüşümüz eleştirilerde haklılık payı olduğu yönündedir. Ancak boykot tutumu meşru bir tepki olsa da bizce doğru olan Dersimlileri bir araya getiren, Dersim'i ve Dersimlilerin mücadelesini dururan Munzur Festivali'nin, tüm

Festivali'nin, halkın birliği ve örgütsel mücadelesi ile köklerine ve amacına uygun bir hale getirilmesi için mücadeleye devam edilmelidir.

Boykot çağrılarına rağmen festivale katılım yoğun

Festival, 29 Temmuz'da Nazmiye programı ile başladı. Dersim merkez, Ovacık, Pertek ve Hozat programları ile devam etti. Festival programı; konuşmalar, panel ve forumlar (Dil, Kültür ve İnanç Paneli, Ekolojik Yıkım Kısıncında Dersim Doğası, Dünden Bugüne Kadın Mücadelesi, Yozlaşma, Çeteleşme, Göç ve Bağımlılık forumları), konserler, doğa ve çevre yürüyüşleri, belgesel gösterimleri şeklinde de-



eleştiriler ve tartışmalarla birlik içinde hayata geçirilmesidir. Hak ve özgürlüklerimize, kültürümüze, doğamıza sistematik saldırıların sürdüğü bir dönemde Munzur

vam etti.

Yaşanan eleştiri, tepki ve boykot çağrılarına rağmen yurt dışından, Türkiye'nin çeşitli bölgelerinden gelen Dersimliler ve Dersim dost-

ları festivalin kalabalık ve coşkulu geçmesini sağladı.

Munzur Doğa ve Kültür Festivali Dersim halkının yıllara yayılan emeği, mücadelesi ve tarihsel hafızası ile bugünlere gelmiştir. Festivalin yasaklama, engelleme, itibarsızlaştırmalara rağmen bugünlere ulaşmasında emeği olanları ve bel del ödeyenleri görmezden gelmek büyük bir haksızlık olur.

Munzur festivali sadece bir sahne değil bir mücadele platformudur

Munzur Festivali ile ilgili bilimsel bir makalede* şöyle bir tanım yapılmış: "Munzur Festivali, Dersim'in etnik ve inançsal yapısına, folkloruna ve tarihine dair müzik, edebiyat, belgesel ve akademik alanlardaki kültürel üretimlerin sergilendiği bir sahnedir." Bu tanım doğrudur ama eksiktir. Bütün mücadeleyi etnik kimlik siyasetine ve festivallere indirgemek, sınıf mücadelesinden sapmaya neden olur. Bütün bu mücadele alanlarını işçi sınıfının örgütlü mücadelesiyle birleştirebilirsek o zaman Dersim Festivali'ni amacına uygun olarak hayata geçirebilir ve sürekli kendini tekrar etme döngüsünden de çıkarabiliriz.

* Sözen Ü. *Etnik Kimlik Siyaseti ve Festivaller: Munzur Festivali'nde Kolektif Aidiyetlerin Yeniden Üretimi ve Kimliğin Çatışmalı Görünümleri. MSGSÜ Sosyal Bilimler. 2015 Jan 9(12):118-38.*

Asya

Hindistan'da gençliğin eylemleri devam ediyor

Hindistan'da, Hindistan Yüksek Mahkemesi Başyargıcı'nın işsiz gençleri "hamamböceği" olarak nitelendirmesinin ardından fitili ateşlenen, 6 Haziran'dan itibaren giderek kitleselleşen gençlik eylemleri genişleyen talepler ve derinleşen toplumsal destekle hâlâ devam ediyor. Temmuz sonunda eğitim bakanını istifa etmek zorunda bırakan eylemler sert polis saldırılarıyla karşılaşsa da hız kesmiyor. Sızdırılan sınav soruları sonrası başlayan eylem dalgası, eğitim alanında çeşitli reformları içeren taleplerin yanında, yaşananların politik sorumlularını da karşısına alan talepler öne sürdü. Eylemlerin ülkeye yayılması ile birlikte eğitim sistemindeki farklı sorunlar da hedef tahtasına

aldı. İktidar partisi, geçmişte bu tip eylemlerde takındığı uzlaşmaz sert tavrın yerine bu sefer polis şiddetini devam ettiren ama aynı zamanda taleplere karşı daha hassas olan bir tavır sergiliyor. İlk defa bir bakanın istifa etmesiyle en belirgin ifadesini bulan bu hassasiyet, yıkık dökük yolların eleştirildiği sosyal medya paylaşımları sonrası hızlıca yapılan yol düzeltmeleri gibi ufak detaylarda da devam ediyor. Belli ki iktidar, yaşananların olası siyasi sonuçlarından ürüyor ve bunun önünü almaya çalışıyor.

Eylemlerin olası siyasi sonuçları sadece bir varsayım veya bir tahmin değil. Bunun ilk sonucunu, Ağustos ayında gerçekleşen ara seçimlerde gördük. İktidarda-

ki BJP partisinin kalelerinden biri sayılan ve otuz yıldır BJP tarafından yönetilen Bankipur seçim bölgesinde BJP seçimi kaybetti. Bu gelişmenin diğer seçim sonuçlarına yansıyor yansımayaacağı takip edilmeli, ancak belli ki özellikle gençlik arasında yaşanan büyük değişimler var. Eylemlerin daha farklı bir siyasi hatta doğru evrilebileceğini ve işçi sınıfı ile buluşabileceğini gösteren bir işaret, Carkhand eyaletinde yaşanan ve yüksek genç işsizliğini hedef alan bir eylem oldu. Kamuya işçi alımında yaşanan düzensizlik ve yolsuzluklar ile birlikte dayanılmaz bir hâl alan işsizlik, hamamböcekleri eylemlerinden esinlenen ama onun siyasi ufkunu genişleten yeni eylemlere yol

açmış gözüküyor.

Hamamböcekleri hareketinin eylemleri son yıllarına faşist BJP partisinin damga vurduğu Hindistan'da büyük siyasi de-

ğişimlerin ilk fişegi olabilir. Bu büyük eylemler, Hindistan'ın devasa işçi örgütleriyle buluşursa, Hindistan için yeni bir dönemin kapısı aralanabilir.



Afrika

Tunus'ta pahalılığa ve istibdada karşı halk sokakta

20 Ağustos günü, Tunus'ta binlerce kişi Kays Said yönetimine karşı sokağa çıktı. Hayat pahalılığı, su ve elektrik kesintileri ile siyasi baskıların hedef alındığı eylemde Said'in gitmesi, demokratik özgürlüklerin yeniden tesis edilmesi ve siyasi tutukluların serbest bırakılması talep edildi. Başkent Tunus'ta gerçekleşen eylemin çağrısını, farklı muhalif kesimleri ve bağımsızları bir araya getirmek amacıyla Mayıs ayında kurulan Nefes Hareketi yaptı. Eylemciler Said'in istibdadına ve ülkenin diktatörlüğe sürüklenmesine karşı sloganlarla yürüdü.

Siyasi baskılara karşı tepki, giderek ağırlaşan ekonomik ve sosyal sorunlarla birleşiyor. So-

kağa yansıyan hoşnutsuzluğun önemli bir kaynağını, halkın gündelik yaşamını doğrudan vuran geçim sıkıntısı oluşturuyor. Artan fiyatlar karşısında alım gücü gerilerken temel ihtiyaçlara erişim giderek zorlaşıyor. Su, elektrik ve ilaç gibi en temel ihtiyaçlarda yaşanan sıkıntılar, ekonomik krizi Tunuslular için gündelik hayatın doğrudan bir parçası haline getiriyor. Bu yaz bazı bölgelerde 50 dereceye ulaşan sıcaklıklar elektrik talebini rekor seviyelere çıkardı. Elektrik kesintileri su pompalarını da etkilerken, içme suyuna erişimde yaşanan sıkıntılar daha da ağırlaştı. Hayat pahalılığı, temel ihtiyaç maddeleri ve bazı ilaçların te-

mininde yaşanan sorunlar da halkın yaşam koşullarını zorlaştırıyor. Son haftalarda ülkenin farklı bölgelerinde su ve elektrik kesintilerine karşı yüzlerce eylem düzenlendi.

Kays Said, 25 Temmuz 2021'de hükümeti görevden alıp parlamentoyu askıya aldı, daha sonra parlamentoyu feshederek ülkeyi kararnamelerle yönetmeye başladı. Muhalif siyasetçiler, gazeteciler ve sivil toplum üzerindeki baskılar da giderek arttı. İnsan hakları örgütleri Said yönetimini yargıyı ve güvenlik güçlerini muhalefeti bastırmak için kullanmakla suçluyor. Bin Ali diktatörlüğünü deviren Tunus devriminin üzerinden 15 yıl geçti. Ancak



devrimi doğuran işsizlik, yoksulluk ve toplumsal eşitsizlik sürüyor. Bugün ekonomik ve sosyal talepler, Said'in istibda-

dına karşı hürriyet mücadelesiyle yeniden Tunus sokaklarında buluşuyor. Tunus'un emekçi halkı son sözünü söylemedi.

Afrika

Fas'ta avukatlar, örgütlerini grevle savunuyor

Kuzey Afrika'nın en batı ucunda yer alan Fas, Arap dünyasının en hızlı büyüyen ekonomilerinden birine ve giderek güçlenen bir işçi sınıfına sahip. Bir yandan da Kuzey Afrika'nın belki de en emperyalizm yanlısı

ve Siyonist işbirlikçisi politikasını izleyen ülkede, bir siyasî krizin gelişmekte olduğunun işaretlerini görmek mümkün. Son birkaç yılda hem gençlerin başını çektiği büyük eylemler hem de Filistin davasını destek-

lemek ve Siyonist İsrail ile yapılan sözde normalleşme anlaşmalarını telin etmek için çeşitli kitlesel gösteriler gerçekleşti. En son, 2026 yazında muhtemelen bir emperyalist-Siyonist provokasyonun da dahil olduğu bir süreçte Fas toprağındaki İspanyol sömürgeleri olan Sebte ve Melile'ye yaşanan göç akını ve buna Fas devletinin verdiği tepki de halk içinde bir tepkiyi tetiklemişti. Şimdi fay hatları, ülkenin en büyük örgütlerinden biri olan barolar birliğine doğru uzanıyor.

Ülkede bir yandan siyasî kriz dinamikleri kendini gösterip, diğer yandan da işçi sınıfı gelişip güçlendiği koşullarda Fas devletinin de bir sınıf savaşı için tahkimat yaptığı anla-

şılıyor. 2025 yazında, Fas'taki işçi sendika konfederasyonlarının eylemlerine rağmen yeni bir grev yasası kabul edilmiş, bu yeni yasa grevin yasal tanımını çok sınırlayarak işçilerin bu büyük silahının en azından yasal kullanımını çok sınırlamıştı. Şimdi ise Fas devleti, Filistin eylemlerinde önemli bir rol oynayan baroların gücünü kırmak için bir hamle yapıyor. Fas'taki Filistin eylemlerinin de ötesinde, Tunus'tan Sudan'a kadar Arap devrimlerinin çeşitli duraklarında avukat örgütlerinin (doktor, mühendis, gazeteci örgütleriyle birlikte) oynadığı rol düşünülürse, baroların örgütlü gücünün kırılmasının önemi de daha iyi anlaşılabilir.

Fakat Fas baroları bu hamleye güçlü bir cevap veriyor. 15 Haziran'da baroların çağrısıyla başlayan avukat grevi kesin-
tisiz devam ederken, ülkedeki

mahkemeler işlemez hale gelmiş durumda. Son olarak Fas kralının yasayı imzalamasının ardından mücadelede bir etap daha aşılmış oldu. Fas baroları ve avukatlar, yaptıkları açıklamalarla bu durumu yumuşatmaya çalışsalar da bizzat kralın kararına karşı eyleme devam ediyorlar. Bunun kralın sembolik değil, gerçek bir güce sahip olduğu Fas'taki önemi büyük. Fakat çok yüksek katılımı ve uzun süredir grevlerini sürdüren avukat örgütleri, olması gerektiği gibi Fas işçi sınıfının güçlü sendikalarıyla omuz omuza verip, bu hareketi gerçek bir genel greve çevirmeyerek eylemlerin gücünü sınırılıyor. Fas'ın avukatları, eğer mücadelelerini son yıllarda önemli eylemlere imza atmış işçilerle ve gençlerle buluşturabilirse, işte o zaman ülkeye damgasını vuracak bir güç açığa çıkabilir.



Günah keçisi ilan edilen Gökçeklerle oyalanma! Bütün para babalarından soracak hesabımız var!

Batıcısıyla, laikiyle, İslamcısıyla, yerlisiyle, millisiyle patronların yurtdışındaki 500 milyar dolarını unutma!

Gazeteci Murat Ağirel, eski Ankara Büyükşehir Belediye Başkanı Melih Gökçek'in oğlu ve eşi aracılığı ile ve Almanya'da kurdukları paravan bir şirket üzerinden milyonlarca avroluk servet transferi gerçekleştirdiğini ortaya çıkardı. Gökçek'ler Almanya'da 4,5 milyon Avro değerinde 18 dairelik bir bina satın almış ve ardından 8,5 milyon Avro karşılığında bir başka AVM'yi almak için anlaşma imzalamış. Ayrıca Lüksemburg'da 280 Milyon Avro'luk bir AVM'yi satın almak için görüşmeler yaptığı da ortaya çıktı. Ailenin Ankara'da 21 odalı 10 banyolu 250 metrekare havuzlu malikanesi ve İzmir'deki 1751 metrekarelik alana kurulu 300 milyon TL'lik kaçak villayı tapu kayıtlarında "kerpiç köy evi" olarak göstermesi gibi bilgilerle haberler iyice köpürtülüyor.

Gökçeklerin serveti istibdadın değirmeninden... Yağma düzeni devam ettikten sonra bir tane yağmacıdan hesap sorulmuş neye yarar!

Bu değirmenin suyu nereden geliyor? Gökçeklerle arası açık olan Bülent Arınç 2015'teki meşhur açıklamasında Melih Gökçek'in Ankara'yı parsel parsel (hem de Fethullahçılara!) sattığını söylemişti. Ama iddialar 2019 yerel seçimlerinden sonra somut ve belgeli suç duyurularına dönüştü. CHP'li Mansur Yavaş'ın Ankara Büyükşehir Belediye Başkanı seçilmesinin ardından teftiş kurulu aracılığıyla incelemeler yaptırdı ve Gökçek hakkında 100 ayrı suç duyurusunda bulundu. Bu dosyalar hakkında hiçbir ciddi işlem yapılmazken bir anda Murat Ağirel'in haberi üzerinden

Ankara Cumhuriyet Başsavcılığı resen soruşturma başlatıldığını duyurdu.

Melih Gökçek, 28 Ekim 2017'de Ankara Büyükşehir Belediye Başkanlığı'ndan istifa etmişti. Melih Gökçek'in oğlu Osman Gökçek 2023'ten beri AKP'nin Ankara milletvekilliğini yapmaya devam ediyor. Eğer yolsuzlukların hesabını sormak esas dert olsaydı bugüne kadar Gökçeklerin üzerine gidilirdi. Belli ki yine istibdadın kendi iç hesaplaşmalarından biriyle karşı karşıyayız. Bu iç hesaplaşmanın sonunda birileri hapse de girebilir. Gökçek ailesi tamamen siyaset sahnesinden de silinebilir... Ama sonunda patronların yağma düzeni devam edecektir.

Patronların 500 milyar doları yurtdışında yatıyor! İktidar

vergilerle zamlarla emekçi halkın sırtına biniyor!

Gökçek ailesi adeta günah keçisi ilan edilirken her meşrepten tüm patronların ve para babalarının servetlerini yurtdışında tuttukları gerçeğinin gözden kaçmama-lı. Eski Merkez Bankası Başkanı Şahap Kavcıoğlu 2022'de Türkiye'deki şirketlerin yurtdışında kayıtlı 90 milyar dolar parası olduğunu, kayıtdışı gerçek rakamın ise 500 milyar doları bulduğunu açıklamıştı. Kim bu şirketler? TUSİAD'ından MÜSİAD'ına, Batıcı-laikinden İslamcısına her çeşitten patron ve tabii ki Gökçekler gibi suyun başını tutan ve bunları istibdadın verdiği dokunulmazlık sayesinde yapan patron siyasetçiler! Patronların iktidarı hiç bu 500 milyar doların peşine düşer mi? Tabii ki düşmez. Onun yerine bütün krizin faturasını ver-

gilerle, zamlarla işçinin emekçinin köylünün sırtına yüklerler!

İşçiyi sömürerek, köylüyü ezerek, memleketin yeraltı ve yerüstü kaynaklarını yağmalayarak, ülkenin varlıklarını emperyalistlere peşkeş çekerek elde edilip yurtdışına kaçırılan bu paraların hesabını ancak emekçi halk sorabilir. Ama bunun için düzen içi hesaplaşmalarda taraf olmak yerine, bağımsız bir sınıf siyaseti ile düzen siyasetinden kopmak gerekir. Ancak işçi sınıfının devrimci iktidarı emekçi halktan çalışanları geri alabilir. Yapılacak bellidir:

Bankacılık sistemi işçi dene-timinde kamulaştırılacak! Tek bir devlet bankası! Dış ticarete devlet tekel!

Yurtdışına para kaçırarak, yurtdışına kaçırıldığı servetleri ülkeye getirmeyen para babalarına ağır hapis cezası!

Okullar açılıyor: Emekçi ailesi için ders dönemi değil dert dönemi başlıyor!

Milli Eğitim Bakanı'nın derdi eşitsizlikle değil eşitsizliğin görünmesiyle...

Milli Eğitim Bakanı Yusuf Tekin geçtiğimiz dönem sonunda ilk ve orta öğretimde artık serbest kıyafet döneminin sona erdiğini, tek tip kıyafete ve önlüklere geri döneceğini açıklamıştı. Gerekeceği kadar da serbest kıyafet uygulamasında ailelerin sosyo-ekonomik gelir düzeylerine göre ayrımcılığın olduğunu gözlemlediklerini belirtmişti. Klasik bir AKP iktidarı çözümü! Tam bir patron iktidarı yaklaşımı! Eşitsizliği ortadan kaldırmak yerine üstünü ört!

Sanki eşitsizlik sadece çocukların giydiği kıyafetlerden belli oluyor. Önlüklerin altına

giyilen ayakkabısından çorabına, öğrencilerin kullandığı çantadan boya kalemine kadar, en önemlisi de beslenme çantalarına kadar her şey ailelerin gelir durumuna göre farklılık gösteriyor. Okulların açılması el yakan fiyatlar yüzünden emekçi ailesi için tam bir kabus dönüşüyor. Bir ilkokul öğrencisi için en temel gereksinimler için çıkan fatura en az 6 bin liradan başlıyor. Ürünlerin kalitesini gözetmeye kalkarsanız asgari ücretin yarısını çarşıda bırakmak işten bile değil.

Önlükler de paralı tabii. Sadece ders kitapları ücretsiz. O da

emekçi ailesinin bütçesine fayda sağlamaktan çok MEB'den ihale alan yayınevlerinin ve matbaaların kasalarını doldurmaya yarıyor. İlk ve ortaöğretimde tek tip kıyafetler pedagojik açıdan, disiplinin sağlanması, kolektif bilincin geliştirilmesi vb. pek çok boyutta tartışılabilir. Ama mesele eşitsizlik ise tartışılacak son şey öğrencilerin kıyafetleridir.

Devrimci İşçi Partisi diyor ki:

İlk ve ortaöğretimden üniversiteye herkese eşit, parasız, nitelikli ve bilimsel eğitim hak-

kı!

Öğrencilerin günlük beslenmesi, eğitim-öğretimin gereklerine ve yaşa uygun olan besin değerlerini içerecek şekilde devlet tarafından parasız karşılanmalıdır!

Aynı şekilde okul kıyafeti, ders araç ve gereçleri nitelikli ve parasız olmalıdır!

Okulların tüm gereksinimleri merkezi bütçeden karşılanmalı ve ailelerden ne ad altında olursa olsun para toplanmasına son verilmelidir!

2026-2027 YILI BİR İLKOKUL ÖĞRENCİSİ İÇİN OKULA BAŞLAMA MALİYETİ	
	Fiyat
Okul çantası	900 - 1.800
Beslenme çantası	250 - 500
Sütlük	200 - 400
Kalemlik	150 - 300
Defterler	450 - 750
Kalem, silgi, kalemtraş vb.	250 - 500
Boya seti, pastel, sulu boya	400 - 1.000
Makas, yapıştırıcı, cetvel vb.	200 - 500
Dosya, kâğıt, etiket vb.	200 - 500
Okul kıyafeti (Horma)	750 - 2.000
Spor ayakkabısı	1.400 - 1.800
Çorap, iç giyim vb.	200 - 450
Ders kitapları (MEB)	ÜCRETSİZ
Yardımcı / kaynak kitaplar	750 - 2.000
TOPLAM (ORTALAMA)	6.100 - 12.500

Zorunlu bağış, fotokopi parası, günlük beslenme, spor kıyafeti, servis, yol masrafı... dahil değil!

Emekçi halk işsizliğin ve pahalılığın pençesinde! İngiliz Mehmet harikalar diyarında!

TÜİK'in açıkladığı 2026 yılının ikinci çeyreğine ait büyüme rakamlarını değerlendiren Hazine ve Maliye Bakanı Mehmet Şimşek (nam-ı diğer İngiliz Mehmet) yine gerçekleri eğip bükerek pembe bir tablo çizmeye çalıştı. İyi

gözükten verileri öne çıkarıp kötüleri görmezden gelmek en çok yaptıkları. Ancak bu sefer sadece tarım sektöründeki büyüme oranını bulabilmiş ondan bahsediyor. Geri kalan tüm veriler ekonomideki ciddi bir durgunluk olduğunu

gösterecek. Hal böyle olunca kötü verileri de olumluymuş gibi göstermek için dil oyunları yapmak başka çare kalmıyor. Çıkmış yıllık yüzde 2,3'lük büyüme oranını "dengeli bir büyüme" diye anla-

tırıyor. Halbuki Türkiye için yüzde 5'in altındaki oranlarda istihdam azalır, işsizlik artar dolayısıyla da bu oranlar durgunluk emaresi olarak nitelendirilir. Nitekim tarımdaki büyümeden bahseden İngiliz Mehmet, Sanayi Üretim Endeksi'nin Haziran'da yıllık %1,4 düştüğünden bahsetmiyor. İkinci çeyrekte yatırımların durduğunu, sanayiinin motoru olan ihracatın üst üste iki çeyrekte yüzde 12 ve yüzde 3,4 oranlarında küçüldüğünü, imalat sanayiinde en az 100 bin istihdam kaybı olduğunu söylemiyor. Ama mesele rakamlar da değil. Tüm bu rakamların yansıttığı gerçekliği işçi sınıfımız en acı şekilde zaten yaşıyor. İşten çıkarmalar, yeni iş bulmanın giderek zorlaşması, her gün daha da büyüyen işsizler ordusu ortada.

HAYAT PAHALILIĞININ YARATTIĞI TAHRİBATA İLİŞKİN RAKAMLAR



Hayat pahalılığı işsizliğin arttığı koşullarda çok daha yıkıcı sonuçlar doğuruyor.

Devrimci İşçi Partisi diyor ki: Krize sebep olan bedelini ödesin! Krizin faturası patronlara!

İşten atmak yasaklansın! Merkezi planlama ile yatırım seferberliği ile yeni istihdam sağlan-

sın!

İş saatleri kısaltılsın, işler potansiyel işgücüne tam istihdam sağlayacak şekilde paylaştırılsın!

Hayat pahalılığına karşı Eşel mobil! tüm ücretlere her ay gerçek enflasyon oranında otomatik zam!

DİSK

**Araştırma Merkezi'nin
Ağustos ayı İşsizliğin Görünümü Raporu
(Ağustos 2026)**

İşçinin gerçeklerini ortaya koyuyor:

İŞSİZLİĞİN GÖRÜNÜMÜ



- Geniş tanımlı işsizlik oranı yüzde **30,6!** 12 Milyon 305 bin kişi!
- Geniş tanımlı kadın işsizliği yüzde **40!**
- 4,5 milyon** kişi haftalık 40 saatten az çalışıyor ve daha fazla çalışmak istiyor!
- 5 milyon** kişi, çalışmak istemesine rağmen iş bulamıyor!
- Resmi işsizlerin yüzde **83'ü** işsizlik ödeneğinden yoksun!